DE OPSTAND

NEDERLANDSE VERTALING VAN "THE UPRISING"

COLIN JORDAN

NSM
BRITAIN
AWAKE
IALIST MOVEMENT

Index

3	Voorwoord
4	Post scriptum
5	I - De rechtvaardigheid van de opstand
9	II - Hoe de opstand begon
12	III - Het oordeel van een rechter
14	IV - Speciaal onderwijs
18	V - Burgerwachten voor ons ras
24	VI - Een vreemde ontwikkeling
32	VII - De uitval van de televisiezender
37	VIII - De toren van leugens wordt waarachtig
42	IX - Het doelwit
44	X - De dag van de machtsovername

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Voorwoord

Dit boek is volledig fictief. De in het boek geuite meningen zijn die van een denkbeeldige British Freedom Force, zoals die in dit boek wordt afgebeeld. Als zodanig vormen deze meningen geen persoonlijke aanmoediging van de auteur tot 'rassenhaat' of geweld. De schuld voor het ontstaan van dergelijke haat of geweld ligt bij het huidige regime dat aan de macht is in Groot-Brittannië. Dit regime heeft de macht en de neiging om de fictie van dit boek om te zetten in werkelijkheid door zijn kenmerkende en gebruikelijke wanbestuur, waarbij het de wensen en belangen van het inheemse volk dat het pretendeert te vertegenwoordigen, verraadt. Door ons nationale en raciale erfgoed te beschadigen en te vernietigen, en ons de vrijheid te ontnemen om dit geweldloos te bestrijden en te stoppen, kan en zal dit regime het verhaal van dit boek werkelijkheid laten worden. Dit kan leiden tot een opstand van strijders voor Britse vrijheid, overleving en herstel.

Of dit huidige vernietigende regime, dat gevoelig is voor het geroep van zijn roofzuchtige manipulators achter de schermen, nu overgaat tot het verbieden van dit boek door middel van vervolging en onderdrukking van de auteur, kan een indicatie geven van de zekerheid en snelheid waarmee het een verzetsbeweging en rebellie zal uitlokken.

Colin Jordan
Juli 1998

Post scriptum

Sinds het voorwoord in 1998 werd geschreven, met het oog op publicatie van het boek later dat jaar, hebben de onderdrukkende krachten van het vernietigende regime daadwerkelijk geprobeerd het boek te verbieden. In augustus van dat jaar heeft de 'Special Branch', oftewel de Britse Gedachtenpolitie, opnieuw een inval gedaan in het huis van de auteur en het concept van *The Uprising* in beslag genomen. Vervolgens werd dit concept opgenomen als bewijsstuk voor een aankomende rechtszaak, die pas meer dan drie jaar later voorwaardelijk en voor onbepaalde tijd werd stopgezet vanwege de hartklachten van de auteur, die volgens drie hartspecialisten ongeschikt was voor een proces. Het ruwe concept werd na veel moeite en lange vertraging teruggekregen van het Openbaar Ministerie, waardoor dit boek uiteindelijk kon verschijnen.

Als voorzorgsmaatregel en mogelijke bescherming tegen vervolging door de Gedachtenpolitie van de auteur en inbeslagname en verbranding van het boek als verboden werk, wordt het gedrukt, uitgegeven en verspreid in de Verenigde Staten van Amerika, buiten de jurisdictie van de Britse rechtbanken, waar nog enige relevante vrijheid bestaat. *The Uprising* is wat betreft productie en verkoop in ballingschap gedreven en is een asielzoeker geworden. Dit is de huidige toestand in Groot-Brittannië.

Colin Jordan
Oktober 2003

"Als een volk door middel van regeringsmacht naar zijn vernietiging wordt geleid, is rebellie niet alleen het recht van elk lid van dat volk—het is zijn plicht."
Adolf Hitler in Mein Kampf

I - De rechtvaardigheid van de opstand

De trein kwam halverwege de middag tot stilstand op een station net voorbij de noordelijke rand van Londen. Onder de passagiers die uitstapten bevonden zich verschillende personen met stevige schoenen of laarzen en rugzakken; duidelijk wandelaars. Eén van hen was een gespierde man van in de veertig met een vastberaden uitstraling. Voordat hij het station verliet, controleerde hij de dienstregeling op het bord aan de muur en begon vervolgens aan zijn tocht, duidelijk vertrouwd met de route die hem al snel naar het platteland zou leiden. Na ongeveer vijf kilometer verliet hij de inmiddels rustige landweg en sloeg af naar een graspad dat schuin afboog maar al snel een min of meer parallelle richting met de weg volgde. Na een mijl steeg het pad naar een lichte verhoging in het terrein nabij een kruispunt en boog vervolgens naar het oosten. Hier ging onze schijnbare wandelaar zitten, alsof hij een pauze nam. Hij haalde broodjes en een thermosfles uit zijn bijzonder grote rugzak, die ook een exemplaar van het boek *The Black Gang* van Sapper bevatte, een verhaal over de heldendaden van Hugh Drummond en zijn ex-militairen in hun strijd tegen het communisme na de Eerste Wereldoorlog. Dit leek op bepaalde vlakken op de activiteiten van de organisatie waarbij hij nu betrokken was, en waarvoor hij op dit moment op pad was. In de trein had hij met genoegen het boek voor de tweede keer opgepakt.

Het was een prachtige middag op een pittoreske plek, vredig en doordrenkt van het oude landelijke Engeland, waar het bloed en de aarde van de ware Engelsen al sinds mensenheugenis vermengd waren. Dit beeld stond in schril contrast met de verloedering van mensen en leven in de steden van Engeland in het jaar 2006. Terwijl hij op de grasrijke oever uitstrekte, liet onze schijnbare wandelaar zijn gedachten afdwalen naar het verleden. Hij dacht aan zijn vader, een vrijwilliger in de Tweede Wereldoorlog, die door de onophoudelijke propaganda van die tijd was overtuigd dat hij de wapens moest opnemen om zijn vrijheid te verdedigen en zijn land te beschermen tegen een wrede buitenlandse vijand die van plan was binnen te vallen en te onderwerpen. De erfenis die zijn vader zo bereidwillig, zij het naïef, verdedigde, omvatte steden en dorpen vol met de blonde, blanke Anglo-Saksische en Keltische kinderen van de inheemse bevolking van dit vaderland. Dit was al eeuwen zo, en generaties van deze mensen hadden gestreden en gevochten en waren gestorven, zodat elk stukje van deze grond was doordrenkt en bezield met de activiteiten van zijn volk. ‘Vrijheid is in gevaar! Verdedig het met al je kracht!’ bevalen de oorlogsaffiches. De oorlogstoespraken benadrukten de noodzaak om Groot-Brittannië voor de Britten te behouden.

Maar de oorlog — veroorzaakt door de westerse aanstichters om verborgen redenen en vreemde belangen, verhuld met regelrechte leugens en gevoerd met een gewetenloze exploitatie van patriottische gevoelens — was nog maar net afgelopen toen de ware bedoelingen zichtbaar werden. In plaats van de verwachte Duitse invasie die nooit

plaatsvond, kwam er een gekleurde invasie. Hordes Afrikanen en Aziaten arriveerden op onze kusten en vestigden al snel steeds grotere nederzettingen in al onze steden en dorpen.

Terwijl deze gekleurde bezetting snel vorderde, maakten onze verraderlijke politici de weg vrij voor deze invasie, waardoor zij de grootste criminelen in onze geschiedenis werden. Zij voerden maatregel na maatregel van dwang en onderdrukking in om deze bezetting af te dwingen. Hun doel was om het volk te intimideren en te dwingen tot medewerking aan de usurpatie van hun vaderland en de verkrachting van hun geboorterecht. Terwijl onze monsterlijke verraders de gekleurde invasie en bezetting van ons vaderland promootten tot ontbering van ons volk, stonden ze ook toe dat de joodse minderheid in ons land — een segment van de wereldwijde joodse, religieus-raciale entiteit in wiens belang de oorlog van het Westen tegen een bevrijd Duitsland van Arische heropleving grotendeels was gevoerd — gestaag haar macht uitbreidde en uitoefende. Zo werd die vreemde minderheid een waarachtige heersende kracht achter de regering.

Dit waren de sombere gedachten van onze wandelaar die zonnige middag terwijl hij uitrustte en wachtte. Onbewust balde hij zijn vuisten van woede over de achteruitgang van zijn land en de verloedering van zijn volk als gevolg van het verraad van de politici. Voor hem was het ondraaglijk pijnlijk om zijn natie te zien als een onderworpen en overwonnen volk, zijn jeugd gruwelijk gecorrumpeerd, zijn steden veranderd in een nieuw soort sloppenwijk vol ondeugd, geweld en vulgariteit. Het was deze rechtvaardige woede die hem enkele jaren geleden had aangespoord om zich aan te sluiten bij anderen die evenzeer geschokt waren door dezelfde doelgerichte verontwaardiging. Ze verwierpen het conventionele activisme van het Britse nationalisme met zijn focus op verkiezingscampagnes als een verspilling van tijd, moeite en hoop. Ze beseften dat de omstandigheden zodanig waren dat het blanke electoraat, getraind door de televisie, niet op tijd zou kunnen worden gemobiliseerd.

Tegen die tijd had de verhulde dictatuur een nieuwe vorm van politieke politie opgezet, de Staatsveiligheidspolitie (SVP), die verder ging dan de voormalige Speciale Afdeling van de politie en MI5 (Militaire Inlichtingendienst 5). Alle telefoongesprekken en e-mails konden nu zonder beperking worden gecontroleerd, evenals gewone post. Verborgen microfoons en videocamera's waren geïnstalleerd op sommige openbare plaatsen om verdere surveillance door de SVP mogelijk te maken in het verheven belang van 'politieke correctheid', wat volledige conformiteit aan de door de dictatuur voorgeschreven levenswijze inhield. In het belang van deze controle werd het enkel bezitten of verspreiden van literatuur en video's die als strijdig met 'rassengelijkheid' en 'goede orde' werden beschouwd, als illegaal en zwaar gestraft. In dezelfde lijn werd subtiele propaganda voor 'rassengelijkheid' en 'goede orde' stiekem verspreid via de televisie, die, net als de radio, werd gebruikt als instrument van geestelijke controle.

Met hun inzicht in de nutteloosheid en verspilling van de conventionele activiteiten van de nationalistische partijen kwam de overtuiging dat alleen door revolutionaire actie, om het

verwerpelijke systeem te verstoren en te beschadigen en het tot instorting te brengen, enige reële mogelijkheid bestond om Groot-Brittannië te bevrijden van de wurggreep van de vijand aan de macht, en het land en zijn bezittingen te herstellen aan zijn rechtmatige bezitters. Ze wijdden zich aan de superioriteit van de daad in hun strijd — de kracht van grote daden die meer zeggen dan alle toespraken en geschriften van conventionele politiek — en vormden zichzelf om tot de Britisch Freedom Fighters (BFF), een kracht van patriottische rebellie.

Ongeveer acht kilometer van de plek waar onze gepassioneerde wandelaar van de BFF zo reflecteerde tijdens zijn rust, bevond zich, zoals hij goed wist, ver weg in een landelijke omgeving, het huis van Martin Hammond, parlementslid. Dit was echter niet zijn echte of oorspronkelijke naam. In zijn voorouderlijk huis in een Pools getto luisterde hij naar de naam Julius Silverstein. Deze “Engelse” heer, met een kromme neus en een achterwaartse helling van zijn Ashkenazische schedel die opvallend verticaal was, hield toezicht op de politietaken voor de afstammelingen van Harold en Hereward, Drake en Raleigh. Het was zijn taak ervoor te zorgen dat zij zich hielden aan de voorgeschreven conformiteit met de opkomende wereldorde van onderdanige, gekruiste tweebenige wezens van een grove consumentensamenleving. Minister van Binnenlandse Zaken Hammond zorgde ervoor dat hij op vrijdag vroeg thuis was aan het einde van de parlementaire week: meestal rond 18.00 uur. Dit was de verwachting van zijn vrouw Rebecca, dochter van een van de fabuleus rijke supermarktbaronnen, die de voedselvoorziening van het 21e-eeuwse Groot-Brittannië controleerden en daarmee de voeding van de kuddes van de getemde en gekluisterde Britten, net zoals andere fabuleus rijke baronnen van televisie, radio en pers, die door de immense voordelen van de uitzonderlijke clangeest van hun soort, de geestelijke voeding van de onderworpen Britten controleerden.

Vrijdag, zoals Martin en Rebecca zich feilloos herinnerden, was de vooravond van hun wekelijkse bezoek aan een synagoge in Noord-Londen op de Hebreeuwse sabbat de volgende dag, wanneer ze hun stamgod Jahweh prezen, die hen had uitverkoren als zijn uitverkorenen, voorbestemd om de vruchten van de aarde te erven.

Terwijl hij wachtte, reflecteerde onze wandelaar op het feit dat in de Synagoge van Satan — zoals het christendom zo'n gebouw met zijn bijeenkomsten van zulk rasbewust en wereldlijk ingesteld volk correct had aangeduid — de Britse mainstream geestelijkheid van de moderne tijd soms uitgenodigd werd om eer te bewijzen aan zijn menselijke goden van parasitisme, onderwerping en uitbuiting, die alle christelijke leerstellingen, morele voorschriften en spirituele principes ondermijnden. Op deze manier verraadden deze gevestigde geestelijken van de gevestigde kerk en hun dissidente, anti-nationale en multiraciale soortgenoten alle leerstellingen van de christelijke moraliteit, net zoals de christelijke politici die zij inspireerden, en schurken zoals 'Martin Hammond' beschermden en promootten.

Hammond deed echter iets anders dan gewoon zijn wetgevende taken uitvoeren als vertegenwoordiger van een klein Engels kustplaatsje in het parlement. Hij had jarenlang de acties gecoördineerd van het Britse leger, niet tegen vijanden van buiten, maar tegen de binnenlandse vijanden van de nieuwe internationale wereldorde, de raciale, religieuze en culturele vernietiging van het Britse volk in hun vaderland. Het was zijn geest die de orders gaf aan de paramilitaire afdelingen van de 'veiligheidsdiensten' om de belangrijkste oppositieleiders van de BFF zonder enige vorm van proces te laten verdwijnen, en op grote schaal propaganda te verspreiden om deze georganiseerde 'terroristen' in diskrediet te brengen.

II - Hoe de opstand begon

De val van Hammond, een figuur die enkel afschuw opwekte, markeerde een cruciaal moment na jaren van gestage groei en verfijning binnen de Bevrijdingsstrijdkrachten (BFF). Wat ooit begon als een klein, maar vastberaden collectief in 2003, bestaande uit slechts een handvol vurige patriotten, had zich ontwikkeld tot een georganiseerde en efficiënte machine. Dit collectief was vanaf het begin verenigd onder de leiding van een charismatische en ondoorgrondelijke figuur, bekend onder de codenaam 'De Heraut'. Zijn hypnotiserende ogen en krachtige retoriek konden zelfs de meest sceptische toehoorders in vervoering brengen, en zijn visies van een heilige strijd gaven richting aan hun beweging.

De BFF opereerde via een streng hiërarchische structuur, waarbij elke eenheid bestond uit zes leden. Het was een systeem dat veiligheid boven alles stelde: geen enkel lid kende de identiteit van anderen buiten hun eigen eenheid. Deze eenheden werden geleid door een eenheidsleider, die zelf slechts bekend was bij één regionaal leider, een figuur die hij als enige buiten zijn eenheid kende. Regionale leiders waren op hun beurt alleen bekend bij de Commandant van de BFF, die hen aanstelde en contact met hen onderhield. De hele structuur was ontworpen om informatie strikt te compartimenteren, zodat kennis enkel in handen was van degenen die het absoluut moesten weten.

Werving binnen de BFF was een proces van minutieuze selectie. Niemand kon zich zomaar aanmelden; het lidmaatschap was uitsluitend voorbehouden aan hen die na langdurige observatie en evaluatie door een eenheidsleider werden benaderd. Dit was geen snelle procedure, maar een zorgvuldig afgewogen proces dat grondige controle, testen en ondervraging vereiste. Bij uitzonderlijke gelegenheden, en enkel onder directe orders van de Commandant of een regionale leider, zouden meerdere eenheden gezamenlijk opereren. Elk had dan zijn eigen rol binnen een operatie, zorgvuldig gescheiden om te voorkomen dat leden van verschillende eenheden elkaars identiteit ontdekten. Deze maatregelen waren noodzakelijk, gezien de veiligheidsrisico's van een dergelijke samenwerking.

De stedelijke omgeving bood de perfecte dekmantel voor de BFF, waar hun ontmoetingen onopgemerkt konden blijven. Sporadisch werden bijeenkomsten in afgelegen gebieden georganiseerd, waar de leden zich voordeden als onschuldige wandelaars of bergbeklimmers. Tijdens zulke bijeenkomsten werd een nieuwkomer ingewijd in het diepere lidmaatschap van de BFF. Na een nacht van meditatie en toewijding legde de nieuweling een eed van trouw af, onder toezicht van de eenheidsleider en in aanwezigheid van de hele eenheid. Wanneer 'De Heraut' onverwacht verscheen bij een eenheidsbijeenkomst, bracht zijn aanwezigheid altijd een gevoel van opwinding en ernst met zich mee. Zijn vurige toespraken, hoewel kort, hadden een hypnotiserende werking. Zijn vertrek was even plotseling als zijn komst, maar liet een blijvende indruk achter op degenen die hij ontmoette.

Aanvankelijk richtte de BFF zich op kleine, maar irritante sabotageacties tegen aanhangers van het regime. Ongevraagde bestellingen, valse advertenties en telefoontjes midden in de nacht zorgden voor ongemak en spanning bij hun tegenstanders. Hoewel deze acties misschien klein leken, hadden ze door hun voortdurende en wijdverspreide toepassing een cumulatief effect dat niet kon worden genegeerd.

De organisatie maakte gebruik van valse posters en andere misleidende communicatie om verwarring en onrust te zaaien. In een gekleurde wijk in Birmingham leidde een poster, die een nieuwe "Wintertoeslag" aankondigde, tot rellen toen bleek dat de aangekondigde uitkering niet bestond. De chaos die volgde was een perfecte illustratie van de kracht van de BFF om de zwakheden van het systeem bloot te leggen en te exploiteren. Vergelijkbare misleidingen werden uitgevoerd in andere steden. In Manchester leidde een valse aankondiging over de huisvesting van vluchtelingen tot protesten onder welgestelde bewoners, terwijl een vervalste brief van de Commissie voor Rassengelijkheid bedrijven in Noord-Engeland dwong om drastische personeelswijzigingen door te voeren. Deze acties, hoewel bedrieglijk, versterkten de wantrouwen in het regime en de instellingen die het ondersteunden. De BFF breidde hun activiteiten systematisch uit, waarbij ze hun acties steeds verder verfijnden. Ze waren vastbesloten het systeem te ondermijnen door gerichte studie, rigoureuze training en nauwgezette voorbereiding. Ze bestudeerden de tactieken van hun vijanden en de fouten van eerdere bewegingen om hun eigen methoden te perfectioneren. Elk detail werd overwogen, elke operatie voorafgegaan door oefening en gevolgd door kritische evaluatie. In deze precisie en professionaliteit onderscheidde de BFF zich van alle andere verzetsgroepen.

De voorbereiding en training binnen de rangen van de BFF legden een uitzonderlijke nadruk op veiligheid. Elk lid besefte dat zelfs een moment van onzorgvuldigheid catastrofale gevolgen kon hebben voor de beweging. In deze strijd was het niet altijd de superieure kracht die de overwinning bracht, maar de fouten van de vijand—hun onvermogen om de eigen veiligheid te waarborgen. Toen de tijd rijp was, zette de BFF hun plannen in werking. Hun eerste aanvallen richtten zich op belastingkantoren, waar ze 's nachts dossiers vernietigden, waardoor de bureaucratie die de vijand in stand hield, begon te wankelen. Deze aanvallen veroorzaakten chaos in de administratie, met minimale middelen en maximale impact. Het was slechts het begin.

Met hun eerste successen achter de rug, verlegden ze hun focus naar sabotage, gericht op verschillende overheidsinstellingen. Het doel was duidelijk: het verlammen van de vitale functies van een staat die ze als een vijand zagen. Elke aanval was zorgvuldig gepland, van invallen in kantoren van het Ministerie van Sociale Zaken tot het vernietigen van uitkeringsdossiers. Deze acties veroorzaakten een diepe onrust onder de bevolking die afhankelijk was van deze uitkeringen. De heersende ontevredenheid dreef velen ertoe te overwegen het land te verlaten, wat het regime verzwakte en zijn grip op de samenleving verslapte. Maar de BFF was onverbiddelijk in hun strijd. Zelfs de "onschuldige" burgers, die

slachtoffer werden van hun acties, konden geen medelijden verwachten. Voor hen waren deze mensen medeplichtig door hun passiviteit. De revolutie zou geen pijnloze overgang zijn; het was een noodzakelijke, ruwe correctie op een maatschappij die in hun ogen te ver was afgedwaald.

De introductie van de clandestiene radiostation Vrijheidsradio in Londen was een meesterzet in hun propagandaoorlog. Nacht na nacht klonk de stem van rebellie op de frequentie van 96 Mhz FM, roepend tot verzet tegen het regime. De korte, krachtige uitzendingen waren als zwaardhouwen in de duisternis, ongrijpbaar en doeltreffend. Ze moedigden het volk aan om op hun eigen manier bij te dragen aan de opstand—van sabotage tot vernietiging—en gaven de strijders van de BFF de inspiratie om door te gaan. De eenheden van de BFF waren niet zomaar amateurs; ze hadden hun vak tot in de puntjes bestudeerd. Hun radiouitzendingen kwamen vanuit voertuigen die zodanig waren aangepast dat de apparatuur onzichtbaar was voor het ongetrainde oog. Ondanks politiecontroles werden deze voertuigen nooit ontmaskerd, een bewijs van hun grondige voorbereiding en kennis. Naast de radiopiraterij, beheerste de BFF ook de kunst van de openbare aankondigingen. In Leeds, namen ze een omroepkamer over en kondigden openlijk hun oorlogsverklaring aan tegen de bezetters. In Londen, op het drukke Victoria Coach Station, lieten ze rebelse boodschappen door de luidsprekers schallen. Deze acties zaaiden paniek en onzekerheid, en toonden aan dat de controle van het regime nooit absoluut was.

Een van hun meest vernederende sabotagedaden vond plaats in Leicester, tijdens de voorbereidingen voor de Dag van Rassengelijkheid. Een paar vermomde strijders installeerden een bandrecorder in een ondergrondse kamer die verbonden was met het omroepsysteem. Op het hoogtepunt van de festiviteiten klonk niet de verwachte propaganda, maar een vurige tirade tegen rassenintegratie en de gevestigde belangen daarachter. De impact was onmiddellijk en verwoestend voor het regime, dat nu ook intern begon te vrezen voor de onvoorspelbaarheid van hun vijand. De reeks van deze subtiele maar doordringende aanvallen boorde langzaam maar zeker angst in de harten van degenen die het regime dienden. De BFF had niet alleen materiële schade aangericht; ze hadden de psyche van hun tegenstanders ondermijnd. En dat, zo begrepen ze, was hun grootste overwinning.

III - Het oordeel van een rechter

De sfeer in de rechtbank van Southampton was vol spanning, het gebouw omringd door zware bewaking. Binnenin bevond zich 'Merlin', een commandant van de BFF, gevangen genomen tijdens een gewaagde operatie. De autoriteiten hadden hem op heterdaad betrapt, verrast door een alarm dat hij over het hoofd had gezien, het enige dat hij niet had geneutraliseerd. De bewakers omsingelden hem snel, voordat hij zelfs maar kon reageren. Nu stond hij voor de rechter, geboeid en omringd door bewakers, zijn ogen koud, maar vastberaden.

Toen de rechter het woord tot hem richtte, bleef Merlin roerloos. Hij weigerde te pleiten, weigerde de legitimiteit van de rechtbank te erkennen, en draaide met een langzaam en berekend gebaar zijn rug naar de rechter. De rechter, een man wiens arrogantie en macht enkel werden overtroffen door zijn ijdelheid, raakte zichtbaar geïrriteerd. Zijn stem verhief zich, woorden spatten door de ruimte als kogels terwijl hij eiste dat Merlin zich zou omdraaien, hem zou aankijken, zou buigen voor de wet. Maar Merlin bleef onverzettelijk, zijn stilte luider dan welk protest dan ook.

De rechter, zijn gezicht rood van woede en speeksel op zijn lippen, besloot zijn vernedering te verbergen achter een masker van gerechtelijke strengheid. Hij keerde zich tot de jury, zijn woorden druppelend van giftige veroordeling. Hij schilderde de BFF als een dreiging voor de samenleving, een kanker die uitgeroeid moest worden. Zijn tirade bereikte een hoogtepunt toen hij met een sadistische glimlach Merlin veroordeelde tot levenslange opsluiting, zonder kans op gratie. De rechtbank vulde zich met de geur van voldoening van een man die dacht dat hij het laatste woord had gesproken. Maar Merlin was niet gebroken. Terwijl de bewakers hem afvoerden, riep hij met een stem die door merg en been sneed: "Overwinning aan de strijders voor vrijheid, en dood aan de krachten van tirannie!" Zijn woorden resoneerden in de kale muren van de rechtbank, een uitdaging die lang nadat hij was weggevoerd, bleef hangen.

De rechter ging die avond, overtuigd van zijn triomf, vroeg naar bed in zijn luxe landhuis. Terwijl hij zich in zijn zijden lakens wikkelde, doordrenkt van de zelfvoldaanheid die alleen zij kennen die geloven dat ze hun vijanden hebben overwonnen, dacht hij aan de ellende die Merlin te wachten stond. Zijn gedachten wiegden hem in slaap, onwetend dat zijn nachtmerrie pas net begon. Midden in de nacht, toen de stilte van het platteland werd doorbroken door het geritsel van de bladeren in de wind, werd Greenbaum plotseling uit zijn slaap gerukt. Voor hem stonden zes mannen, hun gezichten verborgen onder donkere kappen. Eén van hen stapte naar voren, en in het zwakke maanlicht herkende Greenbaum de koele, vastberaden ogen van Merlin. "Geen geluid," beval Merlin met een fluistering die dreigde als een storm. De rollen waren omgedraaid. Wat volgde was geen proces zoals

Greenbaum ooit had gekend. Merlin beschuldigde hem van verraad, van medeplichtigheid aan het systeem dat vrijheidsstrijders als criminelen bestempelde. De rechter, nu de beschuldigde, stotterde en smeekte, zijn gebruikelijke zelfverzekerdheid verdampt in het aangezicht van zijn executieploeg. Maar zijn woorden vielen op dove oren. Het vonnis werd uitgesproken, en wat volgde was een afstraffing die elke vorm van waardigheid ontnam aan de eens zo trotse rechter.

Toen de laatste slag was uitgedeeld, lag Greenbaum daar, gebroken en bebloed, zijn rug een warboel van striemen en pijn. De mannen verlieten hem met een boodschap die even scherp was als de slagen die hij had ontvangen: elke verdere vervolging van patriotten zou zijn dood betekenen. Greenbaum bleef achter in zijn bed, getekend voor het leven, en terwijl hij daar lag, wist hij dat dit nog maar het begin was.

De volgende ochtend werd het nieuws verspreid: rechter Greenbaum, ooit de bewaker van de wet, was nu zelf een slachtoffer van het recht van de BFF. En zoals de zwaarden van de vrijheidsstrijders onverbiddelijk blijven snijden, zou ook het regime van onderdrukking langzaam maar zeker hun bloedige tol blijven betalen.

IV - Speciaal onderwijs

Het Groot-Brittannië van het nieuwe millennium stond bol van de zogenaamde vooruitgang, en niets illustreerde dat beter dan de Nelson Mandela Comprehensive School in Nottingham. Deze school was een embleem van de nieuwe tijd, met een samenstelling van 70% gekleurde leerlingen en een snel slinkende minderheid van 30% blanken. Deze blanke leerlingen werden systematisch onderworpen aan de gewoonten en belangen van de gekleurde meerderheid. Het curriculum dreef hen naar de viering van Afro-Aziatische tradities, geschiedenis en cultuur, terwijl ze werden aangemoedigd om elke denkbare manier na te bootsen, inclusief kleding, taal en gedrag. Het resultaat, zoals door de BFF geformuleerd: "blanke negeren".

Het Britse erfgoed en de Britse identiteit werden systematisch ondermijnd. Leerlingen werden aangespoord om zich te schamen voor hun blanke afkomst, hun verleden te verachten, en elke vorm van patriottisme te zien als verderfelijk racisme—een term bedacht door communisten om blanke raciale gevoelens te demoniseren. De ware deugd lag volgens hen in de vernedering van hun eigen afkomst en de vurige wens om geaccepteerd te worden door hun gekleurde tegenhangers, met vermenging als het ultieme doel. Mengrasvorming werd gepresenteerd als de culminatie van menselijke vooruitgang, waarbij het afwijzen van raciale afkomst werd verheven tot het hoogste goed.

De leraren, zelf vaak slordig gekleed en onhandig, leerden de leerlingen dat homoseksualiteit en andere vormen van seksuele perversie niet alleen acceptabel waren, maar ook de toekomst vertegenwoordigden. Deze trends zouden de zogenaamde 'normale' seksuele activiteit—die bevorderlijk was voor het behoud van het ras—verdringen. In deze omgeving werd het gebruik van drugs gepresenteerd als begrijpelijk, zo niet volledig toelaatbaar. Het schoolplein werd een marktplaats voor verslavende stoffen, waarbij zelfs sommige leraren, die zelf verslaafd waren, actief deelnamen aan de verspreiding ervan. Het werd een alledaags gezicht: leerlingen en leraren die in een verdovende roes in de klas zaten na een injectie of inname in de toiletten.

Het gebrek aan discipline en orde, belachelijk gemaakt als overblijfselen van een blanke autoritaire orde, droeg bij aan de chaos die heerste op de Nelson Mandela School. Deze chaos werd door de leraren, die de taak hadden de jongere generatie te vormen, gezien als een noodzakelijke vorm van zelfexpressie binnen een verlichte educatie.

Deze situatie was niet beperkt tot de Nelson Mandela School; het was wijdverspreid in het gehele onderwijssysteem, dat een belangrijk doelwit was van communistische infiltratie. Communisten hadden al lang geleden geleerd dat ze geen macht konden verkrijgen via een open strijd bij de stembussen, maar wel door sluipende, geleidelijke infiltratie van hun ideeën en praktijken in strategische posities. Tegen het begin van de 21e eeuw was Groot-

Brittannië, zonder het officieel te erkennen, feitelijk communistisch geworden. Het land werd geregeerd door een virtuele dictatuur, vermomd als een democratisch systeem, waar verplichte collectivisatie en multiraciale integratie de norm waren. De repressieve wetgeving verbood vrije meningsuiting over raciale kwesties, discrimineerde niet alleen op ras maar ook op seksuele voorkeur, en beperkte patriottische groeperingen in hun activiteiten.

In deze context ontvingen de leraren van de Nelson Mandela School op een dag een uiterst verontrustende en onsmakelijke mededeling. Deze was gericht aan iedere leraar persoonlijk, wat extra zorgen baarde door te tonen dat de afzender hen nauwlettend volgde. De boodschap waarschuwde hen dat hun verwerpelijke activiteiten in de corruptie van de jeugd waren opgemerkt en dat, tenzij ze onmiddellijk stopten, ze met de nodige strengheid bestraft zouden worden. Diezelfde avond volgde een telefoontje naar elke leraar thuis, waarin de kernboodschap luidde: **"Remember!"** Dit werd verder benadrukt door gedetailleerde informatie over hun woonplaats en bewegingen, voldoende om de leraren te overtuigen dat ze onder nauwlettend toezicht stonden.

De volgende ochtend, bij aankomst op school, werden ze verwelkomd door een angstaanjagend zicht. In grote zwarte letters was op de muur van de lerarenkamer het verontrustende woord **"Remember!"** geschilderd. De boodschap was duidelijk en de leraren namen het ter harte—op één na. Deze zelfverzekerde aanhanger van het Marxistische ideaal pochte dat hij zich niet zou laten intimideren en zijn activiteiten zou voortzetten zoals voorheen. Dit verzet bereikte al snel de oren van de BFF, en binnen 24 uur werd hij zonder waarschuwing van de straat geplukt, op weg naar zijn gebruikelijke avondmaal. Hij werd meegenomen naar een afgelegen vuilstort, vastgebonden aan de trekhaak van een auto, en op brute wijze over het terrein gesleept. Zijn verzet brak snel onder de pijn en kwelling, en hij smeekte om genade, beloofde beterschap en kreeg uiteindelijk te horen dat hij een tweede kans zou krijgen—maar niet voordat hij als lesobject in zijn klas zou dienen.

Diezelfde nacht werd zijn medeplichtige, de zwarte man Paul Rudson, door de BFF opgepakt. Hij werd onder zware narcose geplaatst en daarna permanent gecastreerd. Een bord op de plaats van het misdrijf verklaarde dat hij nu onschadelijk was gemaakt voor de toekomst en dat dezelfde straf zou gelden voor elke andere zwarte die zich aan interraciaal seksueel gedrag waagde. De boodschap was luid en duidelijk, en de BFF zorgde ervoor dat hun waarschuwende woorden de volgende dag in alle kranten stonden. Hun acties hadden de gewenste impact: Groot-Brittannië was gewaarschuwd en zou niet snel vergeten wat er die nacht was gebeurd.

Simon Henderson zat die vrijdagmiddag in de vergaderzaal van het Leicester Tribunaal, een onopvallende ruimte vol met verstofte dossiers en vermoeide gezichten. Als voorzitter van het tribunaal was hij verantwoordelijk voor het behandelen van klachten over raciale

discriminatie, een taak die hij met een ijzeren vooringenomenheid uitvoerde. Hij was vastbesloten om de historische ‘onrechtvaardigheden’ van de blanken recht te zetten, een obsessie die als een duistere schaduw over zijn beslissingen hing. Die dag lag er een klacht voor hem van een Pakistaanse man die beweerde dat hem een goedbetaalde baan bij een bedrijf dat elektrische instrumenten vervaardigde, was geweigerd vanwege zijn ras. Het bewijs van de verdediging, aangevoerd door de directeur van het bedrijf, was helder en onmiskenbaar: de sollicitant miste de vereiste vaardigheden en ervaring. Maar voor Henderson, gehuld in zijn zelfrechtvaardiging, was dat irrelevant. Hij had zijn oordeel al gevormd voordat de eerste woorden waren uitgesproken.

Met een dunne glimlach die weinig goeds voorspelde, negeerde hij de feiten en sprak in het voordeel van de klager. Zijn argument was even eenvoudig als verontrustend: het bedrijf was schuldig aan institutioneel racisme, ongeacht de feitelijke bekwaamheid van de sollicitant. Met een zwaai van zijn hand kende hij de Pakistaan 10.000 pond schadevergoeding toe, en richtte vervolgens een vernietigende tirade tegen de vertegenwoordiger van het bedrijf. Hij waarschuwde hen voor de ‘vreselijke gevolgen’ als ze ooit nog een gekleurde persoon zouden beledigen.

De volgende ochtend, een zaterdag die zich anders niet van andere weekends onderscheidde, zat Henderson in zijn comfortabele huis, genietend van zijn verzameling antiek. Hij was zich niet bewust van de naderende dreiging, totdat de deurbel ging. Op de drempel stonden meerdere mannen, vermomd in eenvoudig maar effectief camouflerende kleding. Voordat Henderson het volledig besefte, werd hij hardhandig naar binnen getrokken. De mannen werkten snel en efficiënt, als een goed geoliede machine, terwijl ze Henderson’s waardevolle bezittingen in een vrachtwagen laadden die buiten stond te wachten. Zijn protesten werden gesmoord door de angst die nu zijn hart omklemde. Nadat zijn vrouw met geweld in een slaapkamer was vastgebonden, werd Henderson zelf geblinddoekt en in de kofferbak van zijn eigen auto gegooid. De auto reed weg, de banden knerpten op het grind, en niet veel later werd hij overgebracht naar een ander voertuig. De reis bracht hem diep het platteland in, naar een afgelegen locatie die binnen de BF F, de Vrijheidsmacht, bekend stond als 'Het Hervormingshuis'. Dit voormalige pastorie, ver weg van de bewoonde wereld, diende als een sinister heropvoedingskamp voor degenen die de organisatie als vijanden beschouwde.

De komende drie weken bracht Henderson door in een regime van harde straffen en mentale manipulatie. Hij sliep op een kale vloer, werd wakker gemaakt bij het eerste ochtendgloren, en elke dag moest hij voor een neptribunaal zitten, waar hij gedwongen werd om uitspraken te doen die tegen zijn eigen overtuigingen ingingen. Hij moest de blanke beklaagden prijzen en de gekleurde klagers veroordelen, terwijl hij herhaaldelijk berouw moest tonen voor zijn vroegere beslissingen. Zijn dagen waren gevuld met deze vernederende rituelen, bedoeld om zijn geest te breken en hem te dwingen zijn loyaliteit aan zijn eigen volk te erkennen. Toen hij uiteindelijk werd vrijgelaten, na geblinddoekt te zijn afgevoerd naar een afgelegen plek,

was Henderson een gebroken man. Zijn geest was gebogen, zijn lichaam vermagerd, en zijn arrogantie was verdwenen. Hij zwierf in verwarring rond totdat hij werd opgepikt door een toevallige voorbijganger. Zijn verhaal, doorgegeven aan de pers vanuit een ziekenhuisbed, werd breed uitgemeten, maar het was duidelijk dat zijn carrière voorbij was. De BF F had zijn punt gemaakt, en Henderson zou nooit meer in staat zijn om zijn positie te gebruiken om zijn verknipte visie van gerechtigheid op te leggen.

Bij zijn terugkeer naar Leicester diende Henderson zijn ontslag in. Hij wist dat hij niet langer in staat was om de last van zijn functie te dragen. Maar het kwaad dat hij had aangericht, was al te ver gegaan. De gemeenschap die hij ooit met minachting had behandeld, zou hem nooit vergeten. De BF F had laten zien dat zelfs degenen in de hoogste posities niet immuun waren voor hun eigen vorm van gerechtigheid. En zo eindigde het verhaal van Simon Henderson, een man die dacht dat hij boven alles stond, maar uiteindelijk werd neergehaald door de krachten die hij zo achteloos had onderschat.

V - Burgerwachten voor ons ras

De Freedom Force opereerde in de schaduwen, een machtige vuist die de natie schoonveegde van alles wat zij als schadelijk beschouwden voor ras en vaderland. Het was een grimmige boodschap die zij de wereld instuurden: **"Wij kunnen ook voor jou komen."** Een boodschap die, herhaald in de stilte van de nacht en geëtst in de angst van hun slachtoffers, langzaam maar zeker het systeem ondermijnde. De supporters van het oude regime voelden de hete adem in hun nek, onrust groeide, en wat ooit onaantastbaar leek, begon te wankelen. Het publiek, lang verdoofd door apathie, werd abrupt wakker geschud door de zichtbare wreedheid van de straffen. Er was geen ontkomen aan de werkelijkheid: er was een strijd gaande, een strijd die zelfs de meest passieve toeschouwer niet langer kon negeren. En in de harten van enkelen begon een voorzichtige sympathie te groeien, een stille bereidheid om in verzet te komen, al was het slechts in gedachte.

Zwarte overvallers, dealers en pooiers

In hun meedogenloze oorlog tegen de misdaad hadden de burgerwachten van de BFF zich vastgebeten in een groep zwarte criminelen die een spoor van terreur door Liverpool had getrokken. Oude, kwetsbare blanken waren hun doelwit, hun slachtoffers. Maar de jacht was geopend. Eén voor één werden de overvallers opgespoord, gevangen, en naar wat bekendstond als 'Het Hervormingshuis' gebracht. Daar werden ze onderworpen aan een straf die even bar en meedogenloos was als hun eigen misdaden. Gedurende dagen werden ze gedwongen elkaar te overvallen, met de dreiging van nog wredere martelingen door hun bewakers als ze tekortschoten. Toen hun lichamen eindelijk bezweken onder de straffen, werden ze naar een verlaten mijn gebracht, ver weg van nieuwsgierige blikken. Daar, na een laatste wrede afranseling, werden ze achtergelaten in de duisternis, kreunend van pijn en met een vreselijke wetenschap: hun straf was nog niet voorbij.

De interventie van de BFF liet diepe sporen na. Het aantal overvallen in het gebied, waar de politie vaak wegkeek, daalde drastisch. De witte minderheid in Liverpool, lang genegeerd en vergeten, vond onverwacht bondgenoten in deze gewelddadige vigilantes. De politiebeloften van een verre, onzekere toekomst hadden nooit zoveel indruk gemaakt als de harde, directe actie van de BFF. Voor de eerste keer in jaren voelde deze vergeten gemeenschap zich beschermd. Ze durfden het misschien niet hardop te zeggen, maar in hun harten hadden ze slechts lof voor de BFF, een groepering die meer leek op een volkse politie dan een illegale bende.

Maar de strijd tegen criminaliteit hield niet op bij overvallers. Het drugsprobleem, dat als een kanker door de aderen van Groot-Brittannië sloop, werd met dezelfde wreedheid aangepakt. Grote bazen, straatdealers, niemand werd gespaard. De BFF achterhaalde hen, braken hun

netwerken op en dienden hen een dodelijke dosis van hun eigen gift toe. Hun lichamen, achteloos achtergelaten in de goten van de stad, waren een waarschuwing voor anderen. De boodschap was duidelijk: drugs zouden niet worden getolereerd. Ook de pooiers, vooral zij die hun fortuin maakten door blanke vrouwen aan gekleurde mannen te verkopen, stonden op de radar van de BFF. Ze werden zonder genade aangepakt, hun lichamen gestraft voor de vernedering die ze anderen hadden aangedaan. Aan hun met bloed doordrenkte lichamen werden borden bevestigd, een laatste waarschuwing aan anderen die hun duistere pad zouden willen volgen. Zelfs de blanke prostituees, die zich hadden verlaagd tot het bedienen van Afrikanen en Aziaten, werden niet gespaard. De vrouwelijke eenheid van de BFF ving hen op, gaf hen een schandelijke knipbeurt die hen markeerde als verraders, en liet hen gaan, wetende dat ze nog lang zouden lijden onder de blik van iedereen die hun verminking zag.

Mensensmokkelaars

Henry Crawford, een blanke man maar met een slecht hart, had zijn eigen volk verraden door immigranten te smokkelen. Zijn straf in de rechtbank was slechts een formaliteit, een lachwekkende voorstelling van rechtvaardigheid. Maar de BFF had geen genade. Diezelfde avond, nadat hij licht beschonken van de lokale kroeg naar huis was gekeerd, werd hij overvallen door een groep onbekenden. In zijn eigen huis, op zijn eigen keukentafel, kreeg hij dertig slagen met een zweep. Zijn schreeuwen vulden de nacht, een schrille echo van de straf die hem toekwam. Maar dat was nog niet alles. De BFF wist dat Crawford een grote som geld in huis had verborgen, het smerige gewin van zijn laatste smokkelavontuur. Onder bedreiging van meer slagen onthulde hij de locatie. Het geld werd in beslag genomen, niet voor persoonlijke verrijking, maar om de operaties van de BFF te financieren, een rechtvaardige herverdeling van het kwaad. Crawford werd daarna publiekelijk tentoongesteld, vastgebonden aan hekwerken in zijn eigen stad. Een bord op zijn borst verkondigde zijn misdaad en de straf die hij daarvoor had gekregen. De vroege werkers, de pers, de politie, iedereen zag wat er met hem was gebeurd. De boodschap was duidelijk: de BFF zou geen genade tonen aan verraders.

Multiracialisme in de reclame, indoctrinatie en gearrangeerde huwelijken

De BFF richtte zich ook op de voorvechters van een multiraciaal Groot-Brittannië. Bedrijven die hun reclame doorspekten met gekleurde gezichten en gemengde relaties, die de normalisering van een vermenging van rassen propageerden, werden het doelwit van hun wraak. Nachtelijke aanvallen met explosieven of brandbommen maakten duidelijk dat hun boodschap niet welkom was. En degenen die verantwoordelijk waren, de senior executives, werden soms thuis gegrepen, bedekt met teer en veren, en tentoongesteld in het openbaar. De boodschap op hun borden was helder: hun misdaad zou niet onbestraft blijven.

Maar de BFF stopte daar niet. De promotoren van inclusiviteitscursussen, die witte mensen hersenspoelden om hun raciale bewustzijn te verliezen, werden zelf onderworpen aan een zuivering. Ze werden gevangen genomen, naar heropvoedingskampen gebracht en onderworpen aan een grimmig regime van hersenspoeling. Gedwongen cascara of castorolie te consumeren, brachten ze hun eerste dagen door op het toilet, een symbolische reiniging die hun zielen moest zuiveren van de besmetting van multiraciale ideeën. In hun cellen, dag in dag uit, moesten ze nieuwe mantra's leren, woorden die hun oude overtuigingen moesten vervangen.

> *"Discrimination is Desirable!"*
> *"Racial Prejudice is a Sign of Good Health!"*
> *"The Jew is our Misfortune!"*
> *"White is Beautiful!*
> *"Democracy is Death!"*

Ze noemden het 'voorwaardelijke vrijlating', maar in werkelijkheid was het een geraffineerde marteling, een psychologische test die bedoeld was om de zwakken van de sterken te scheiden. Alleen degenen die onophoudelijk bruikbare ideeën aanleverden, kregen de kans op een schijnbare vrijheid. En zelfs dan, werd die vrijheid niet verleend binnen de muren van de gevangenis. Nee, hun 'vrijlating' bestond eruit dat ze 's nachts naar een afgelegen plek werden gebracht, ver van de gevangenis, waar ze aan hun lot werden overgelaten.

Blanke verraders die de grenzen van het ras hadden overschreden en gemengde relaties promootten, werden door de BFF (British Freedom Force) op meedogenloze wijze aangepakt. Sommigen van hen werden getroffen door noodlottige 'ongelukken', zorgvuldig in scène gezet door de BFF, wiens inventiviteit in het uitvoeren van dit soort gerechtigheid geen grenzen kende. Degenen die nog niet waren getroffen, kregen al snel de boodschap en zochten wijselijk een andere manier om hun brood te verdienen.

De zogenaamde weldoeners die organisaties runden die adoptie van gekleurde kinderen door blanke gezinnen faciliteerden of geld inzamelden om de geboortecijfers onder niet-blanken te bevorderen, werden het slachtoffer van een andere, meer geraffineerde vorm van terreur. De BFF richtte zich op hen met een voortdurende stroom van intimidatie en sabotage, ontworpen om hun werk onhoudbaar te maken. Het was een tactiek die zijn vruchten afwierp. Veel van deze goedbedoelde idioten bezweken uiteindelijk onder de druk en gaven hun werk op. De boodschap van de BFF was duidelijk: het steunen van niet-blanken, waar ook ter wereld, betekende het verraad van het eigen ras, en het was een boodschap die doorklonk. De publieke donaties aan deze organisaties begonnen te dalen, een stille overwinning voor de BFF.

De herrieschoppers

De BFF was zich pijnlijk bewust van de invloed die de opkomende rapmuziek had op de jeugd. Ze zagen het als een vorm van culturele oorlogvoering, een auditieve drug die blanke jongeren verleidde en hen afleidde van hun raciale identiteit. In hun ogen was het niet zomaar muziek, maar een instrument van controle, gepromoot door joodse elites met als doel Groot-Brittannië te transformeren in een multiraciale samenleving. De BFF maakte het een prioriteit om deze muzikale invasie te bestrijden, niet alleen als een culturele bedreiging, maar als een direct gevaar voor het voortbestaan van hun volk.

Een van de meest beruchte incidenten vond plaats na een optreden van een populaire rapgroep in Derby. Op hun terugreis naar Londen werd hun busje gevolgd door een onopvallend voertuig. De aanval kwam snel en zonder waarschuwing. Binnen enkele ogenblikken waren de dronken en bedwelmde muzikanten gegijzeld en naar een onbekende locatie gebracht: het Heropvoedingshuis. Daar werden ze gedwongen om te 'performen' voor een nieuw, wreed publiek. De luidsprekers dreunden met hun eigen muziek, opgevoerd tot ondraaglijke volumes, terwijl hun bewakers, uitgerust met oorbeschermers, toekeken. Het duurde niet lang voordat de eerste slachtoffers vielen, hun trommelvliezen gescheurd, hun geest gebroken. Voor degenen die probeerden op te geven, stond er een emmer ijskoud water en een paar goedgeplaatste trappen klaar om hen weer op de been te brengen. Nadat het 'concert' eindelijk was afgelopen, werden de gebroken lichamen van de muzikanten terug in hun busje gegooid en ergens langs de snelweg achtergelaten. Twee van hen stierven kort daarna aan hartfalen. De overgebleven drie, fysiek en mentaal uitgeput, waren nooit meer dezelfde. Ze gaven de muziek op en stortten zich volledig op drugs, totdat ook zij uiteindelijk bezweken en de wereld werd bevrijd van hun aanwezigheid.

Monty Rosenblum, hun agent en promotor, ontkwam niet aan de vergelding. Kort nadat zijn artiesten hun beproeving hadden ondergaan, kreeg hij onverwacht bezoek. Hij werd van zijn bed gelicht en meegenomen naar het Heropvoedingshuis, waar hij drie weken werd onderworpen aan een vorm van mentale marteling die hem tot waanzin dreef. Toen hij eindelijk werd vrijgelaten, gedumpt bij een recyclingcontainer in Luton, was hij niet meer dan een schim van de man die hij ooit was. Hij werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, waar hij de rest van zijn dagen doorbracht, geobsedeerd door het tellen van denkbeeldige schekels, een echo van zijn tijd in het Heropvoedingshuis.

De TV-baron

Abraham Diamond was een andere doelwit van de BFF, een mediamagnaat die verantwoordelijk werd gehouden voor de stroom van verdorvenheid en leugens die via de televisie de huiskamers van Groot-Brittannië binnensloop. Voor de BFF was hij niet meer dan een propagandist, een instrument van onderdrukking die de massa's bedwelmde en hen afleidde van de echte gevaren die hen omringden. Op een avond, net voordat hij naar een

familiebijeenkomst vertrok, drongen de mannen van de BFF zijn huis binnen. Diamond werd geboeid, geblinddoekt en in de kofferbak van een auto gegooid. Zijn bestemming was een steegje achter een koosjer restaurant in een Londense buitenwijk, eigendom van zijn zwager. Daar werd hij in een vuilniscontainer gedumpt, tot aan zijn nek bedolven onder etensresten en rottend afval. Uren later werd hij ontdekt door restaurantmedewerkers, vies, vernederd, maar levend. Hoewel zijn lichaam zich herstelde, was zijn geest voor altijd gebroken. De stank van de afvalbak bleef hem achtervolgen, een olfactorische herinnering aan zijn mislukking. Elke keer dat hij probeerde zijn oude werk weer op te pakken, werd hij overmand door misselijkheid en paniek. Diamond was niet langer een bedreiging; de BFF had zijn doel bereikt.

De Commissie voor Raciaal Gelijkheid, door de BFF beschouwd als een duister instituut dat niets minder dan een wapen van de staat was om het blanke volk te onderdrukken, werd op een stille zaterdagavond het doelwit van een zorgvuldig geplande operatie. Dit sinistere agentschap, opgezet om elke uiting van blanke identiteit te smoren en de opmars van de gekleurde bevolkingsgroepen te bevorderen, stond symbool voor alles wat de BFF verafschuwde. De bom, vervaardigd uit laag-detonatie-explosieven van de Pearson Aggregates Quarry, werd met precisie geplaatst. De kloktimer, een beproefd hulpmiddel van de BFF, zorgde ervoor dat de explosie exact op tijd de ingang en een groot deel van de kantoren van de Commissie verwoestte. Met één druk op de knop werd een aanzienlijk deel van de dossiers die gericht waren tegen blanken in rook opgegaan.

Terwijl de explosie het gebouw deed schudden, vond bijna gelijktijdig een tweede detonatie plaats, ditmaal bij het huis van de voorzitter van de Commissie. De explosie trof het interieur van zijn woning en kwam angstaanjagend dicht bij het verminken van zijn lichaam, ware het niet dat hij zich op dat moment in de tuin bevond. De man, wiens rol nu duidelijk was geworden als een frontsoldaat in een oorlog die hij nooit had gewild, diende onmiddellijk zijn ontslag in. De zoektocht naar een opvolger bleek geen gemakkelijke taak; de positie, eerder gezien als prestigieus, werd nu met vrees en argwaan bekeken.

In een ander deel van het land was het Sheila Solomon, een Joodse vrouw die haar fortuin had opgebouwd met een dansgroep genaamd Red Hot, die de wraak van de BFF onderging. Haar show, waarin zwarte mannen en blanke vrouwen in suggestieve omhelzingen het podium betraden, was een duidelijke provocatie voor de raciale zuiverheid die de BFF nastreefde. De vrouwenunit van de BFF bezocht haar op een nacht toen ze in bed lag met een van haar zwarte dansers. De scène die volgde was niets minder dan een hel voor de twee geliefden. Met knuppels werden ze gedwongen tot een gruwelijk schouwspel van pijn en vernedering, een les die de BFF hen op brute wijze bijbracht.

Na de verschrikkingen die ze hadden doorstaan, werd de Jamaicaanse danser buiten westen geslagen, terwijl Sheila naar een nieuwe locatie werd gebracht. Ze werd vastgeketend aan een leuning in Bayswater Road, half gekleed en delirisch, waar ze in alle openbare

vernedering achterbleef tot de ochtend. Haar verblijf in het ziekenhuis na deze gebeurtenis eindigde met haar vertrek naar Israël, een land waar ze hoopte aan haar demonen te ontsnappen.

De BFF hield zich echter niet alleen bezig met individuen. Ze namen ook de strijd aan tegen wat zij zagen als de morele verloedering van de Britse samenleving, vertegenwoordigd door moderne kunst en 'geüpdatete' versies van klassieke opera's. In een nachtmerrieachtige interventie verstoorden ze een uitvoering van Richard Wagners *Das Rheingold*, waarin de traditie op groteske wijze werd verdraaid door zogenaamde moderne inzichten. De infiltranten in het publiek vielen de regisseurs en performers aan met spuitbussen verf, waarbij ze de scène in een chaos veranderden en de voorstelling effectief tot een halt brachten.

Rodringham, een slaperig dorpje dat zijn oude schandblokken al meer dan een eeuw niet had gebruikt, werd plotseling de plek van een spectaculaire heropleving van deze middeleeuwse strafmethode. Twee prominente verdedigers van seksuele permissiviteit en homoseksualiteit werden midden in de nacht naar het dorp gebracht, vastgebonden in de stocks en aan de schandpaal gehangen. De dorpelingen stonden die ochtend voor een onverwacht en ongemakkelijk tafereel, maar het had zijn beoogde effect: de boodschap van de BFF was luid en duidelijk. De stocks zouden later opnieuw worden gebruikt, ditmaal voor pleitbezorgers van compassie voor AIDS-patiënten, die volgens de BFF schuldig waren aan het bevorderen van perversie.

Terwijl het nieuwe millennium naderde, leek Groot-Brittannië steeds dieper weg te zinken in wat de BFF beschouwde als decadentie en moreel verval. De schijnvertoningen van nationale trots, de propagandistische herdenkingen en tentoonstellingen die het 'officiële' verhaal van de Holocaust moesten inprenten, werden met afschuw bekeken door de leden van de BFF. In een gedurfde actie kaapten ze een rondreizende tentoonstelling, onderweg van Peterborough naar Cambridge. Ze vervingen de inhoud met hun eigen materiaal, waarin de Joodse betrokkenheid bij de vervalste geschiedenis en hun vermeende controle over de Britse samenleving werd uitgestald. De gewelddadige verandering werd pas in Cambridge opgemerkt, toen geschokte toeschouwers de tentoonstelling betraden en zich realiseerden dat het verhaal was veranderd in een anti-semitische nachtmerrie. Tegen de tijd dat de politie arriveerde, waren de BFF-leden allang verdwenen. Maar de impact van hun acties bleef hangen, als een dreigende schaduw boven een land dat langzaam bezweek onder de druk van raciale spanningen en de giftige nalatenschap van een groep die geloofde dat hun daden gerechtvaardigd waren door een groter doel.

VI - Een vreemde ontwikkeling

Bimbridge Hall Hotel, een afgelegen oord verscholen tussen dichte bomen en struiken, was een vesting van privacy. Precies om die reden had de Gay Brotherhood het gekozen voor hun weekendconferentie—een samenzijn van hun meest invloedrijke leden. Het hotel had met een royale som geld het hele gebouw voor hen gereserveerd, inclusief een extra tent op het achterliggende grasveld, voorzien van extra bedden om het gebrek aan ruimte binnen op te vangen. De deelnemers, mannen die trots waren op hun afwijkende natuur, arriveerden zaterdag om tien uur in de ochtend. De eerste sessie begon met een welkomsttoespraak, gevolgd door een korte koffiepauze. Al snel daarna gingen ze over tot de kern van hun bijeenkomst: hoe jongeren het best konden worden weggevoerd van wat de oudere generaties beschouwden als normaal en natuurlijk, en hen zo snel mogelijk konden indoctrineren in hun wereld van seksuele afwijking. Na een verkwikkende lunchpauze hervatten ze hun overleg, waarbij ze zich in de middag richtten op strategieën om dieper door te dringen in de media, het onderwijs, en de overheidsinstanties. Hun doel: volledige controle van binnenuit. Ze streefden naar een wereld waarin de rollen waren omgedraaid—waar het abnormale de norm zou worden en het normale veracht.

De BFF zag deze bijeenkomst als een bedreiging van de hoogste orde. De queers, met hun afwijzing van voortplanting, vormden samen met de rasmengers een speerpunt in de aanval op de toekomst van de "blanke mensen". Beide groepen moesten worden bestreden, koste wat het kost.

Tot nu toe was de bijeenkomst volgens plan verlopen, ondanks de duistere plannen van de BFF die op de loer lagen. Rond zes uur in de avond kwam een einde aan de formele discussies, waarna de deelnemers zich overgaven aan een feestelijk diner, gevolgd door dans en drank. Tegen één uur 's nachts hadden de meeste broeders zich naar hun bed gesleept, hun laatste bizarre fratsen net achter zich latend. Maar hun rust was van korte duur. Om precies half vijf in de ochtend, terwijl het eerste ochtendlicht door de bomen glipte en de vogels hun liederen aanhieven, stortte de tent in. Dit was geen daad van goddelijke wraak, maar van een aantal BFF-mannen die in de schaduwen werkten. Ze hadden de tentlijnen doorgesneden en de palen laten vallen, waardoor de slapende queers in paniek wakker werden, slechts gehuld in hun eigen naaktheid. De BFF-mannen, donker gekleed en onverbiddelijk, joegen de halfnaakte queers bijeen. Hun gezichten stonden strak van angst en verwarring, een schrille tegenstelling tot hun eerdere uitspattingen. Ondertussen hadden andere BFF-leden een soortgelijke verrassing in petto voor de freaks die binnen het hotel verbleven. De deuren werden met brute kracht geopend, en de bewoners werden ruw uit hun bedden gesleurd en op de vloer gedumpt. Verward, ontzet, en vol protest werden ze gedwongen zich uit te kleden en zich in de gang te verzamelen, hun naaktheid openlijk tentoongesteld.

Het hotelpersoneel was niet ontkomen aan deze vroege ochtendwedergeboorte. Zij werden samengebracht en opgesloten in een van de kamers, met uitzondering van de hotelmanager, die zijn sympathie voor de Gay Brotherhood duur betaalde. Zijn 'heropvoeding' was kort, maar intens. De man werd met blauwe plekken en berouw bij zijn collega's opgesloten, een waarschuwing voor wat er gebeurt als je meewerkt aan degeneratie.

Toen de queers eenmaal bijeen waren gedreven in de grote vergaderzaal, werden ze gedwongen een bizarre, vernederende dans uit te voeren. Ze beschilderden elkaars naakte lichamen met zwarte letters: **"We queers are nature's rejects!"**. Klokken werden aan hun enkels gebonden, en onder strakke instructies begonnen ze een groteske parade van vernedering. Twee rijen queers stonden tegenover elkaar aan weerszijden van de zaal, wachtend op het signaal van de BFF-ceremoniemeester. Bij het eerste fluitsignaal begonnen ze in een vreemde, vrolijke dans naar elkaar toe te bewegen. Wanneer ze elkaar bereikten, begroetten ze hun partner met een ouderwetse buiging, gevolgd door kussen op beide wangen—een ritueel dat onmiddellijk werd gevolgd door een harde klap, symbool voor de afwijzing van hun homoseksuele avances. Deze cyclus van verleiding en afwijzing werd herhaald totdat een luid schreeuwend koor het einde van de dans aankondigde. De geschokte en vernederde queers werden vervolgens naar buiten gedreven, waar het grasveld was omgetoverd tot een podium van pure vernedering. Hun zondagsfeest was nu veranderd in een nachtmerrie die ze nooit zouden vergeten. Het was een pijnlijke herinnering dat de BFF hen niet zomaar zou laten ontsnappen aan hun verraad aan de natuur.

De macabere dans

De queers, nu versierd met verachtelijke leuzen, werden verdeeld in twee rijen aan weerszijden van de vergaderzaal. Hun blikken kruisten elkaar, geladen met angst en wanhoop, terwijl de BFF-man, die als ceremoniemeester fungeerde, het signaal gaf met een scherp fluitje. Op dat teken begonnen de twee rijen zich op een merkwaardige, schijnbaar vrolijke manier naar elkaar toe te bewegen—een sprongetje hier, een huppeltje daar—hun passen herhalend als in een groteske parodie op een dans. Toen ze op de voorgeschreven afstand van elkaar kwamen, stopten ze abrupt. De dansers stonden nu recht tegenover hun partners, hun ogen onrustig. Vervolgens, in een vreemde imitatie van elegantie, bewogen ze naar elkaar toe, buigend als in een ouderwetse hofdans, een bizarre echo van een wereld vol vergeten charme en hoffelijkheid.

De ceremonie ging verder. Degenen die het dichtst bij de hal stonden, stapten als eersten naar voren. Elke partner sloeg eerst één arm om de ander, en vervolgens de andere, en plantte een kille kus op de rechter- en daarna op de linkerwang van de tegenstander. Het was een ijzige imitatie van genegenheid, een schijnvertoning van intimiteit die niet meer was dan een prelude tot de volgende stap. Zodra de kussen waren uitgedeeld, trok de gever zich

een fractie terug. De ontvanger, nu gehuld in een mantel van valse intimiteit, beantwoordde de kussen met harde klappen op beide wangen van zijn partner—een afwijzing van de homoseksuele avances, een toneelstuk dat moest aantonen hoe ze nu gereformeerd waren, hoe ze nu de zuivere, heteronormatieve weg volgden. Elke partner herhaalde dit ritueel, het ene klap na het andere, totdat beiden terugkeerden naar hun startpositie. Hun bewegingen waren beladen met een verplichte gratie, een wanhopige poging om een vleugje waardigheid te behouden in een situatie die allesbehalve dat was. Sommige dansers, uitgeput en geestelijk gebroken, vielen achterover tijdens hun terugtrekking, hun val slechts bijdragend aan het groteske karakter van deze afschuwelijke voorstelling.

Er was amper tijd om op adem te komen. Het fluitje klonk opnieuw, scherp en onverbiddelijk, en de queers moesten nu krachtig applaudisseren, gedwongen hun eigen marteling en de georganiseerde sadisme van de BFF te vieren. Het applaus was luid en plichtmatig, een schrille dissonantie tegen de onderliggende wanhoop die elke klap in hun handen vergezelde. Toen het fluitje weer klonk, werd de dans opnieuw uitgevoerd, een eindeloze herhaling die leek ontworpen om hun laatste restjes menselijke waardigheid te vernietigen. Dit martelende ritueel ging door, onverbiddelijk, totdat het moment van algehele uitputting was bereikt, zo rond 7:30 uur. En zelfs toen, toen hun lichamen onder het gewicht van hun lijden bezweken, werd hen slechts een korte pauze gegund. Ze vielen op de grond, uitgeput en verdoofd, slechts vijf minuten toegestaan om te rusten voordat ze opnieuw werden opgejaagd, met extra klappen waar dat nodig was.

Als afsluiting van deze wrede, macabere voorstelling, werd de ceremonie vervolgd met een laatste vernedering. Voor tien minuten, die eeuwig leken te duren, moesten ze in koor schreeuwen: "Ik word steeds gayer, dankzij de BFF". Hun stem klonk hol, het refrein was een ironische echo van hun gebroken zielen, en zelfs de BFF-mannen applaudisseerden, tevreden met hun destructieve werk.

Maar de verschrikking was nog niet voorbij. De queers werden naar buiten geleid, het veld rond het hotel werd hun nieuwe podium van vernedering. Aan bomen werden paren omhooggehesen, bungelend aan touwen, met de slogans op hun lichamen duidelijk zichtbaar, een huiveringwekkend beeld van hun val. Het onophoudelijke gehuil van degenen die boven de grond zweefden, was een schrijnend achtergrondgeluid, terwijl anderen, rug aan rug gebonden, een tragische eenheid vormden, hun bewegingen beperkt tot die van een misvormd paar. Enkele van hen waren met kettingen vastgemaakt aan de leuningen bij de ingang van de hoteloprit, hun lichamen stijf en gebroken, met borden die voorbijgangers uitnodigden om het ‘festival’ te komen aanschouwen.

De laatste vernedering kwam in de vorm van telefoontjes, gepleegd door de BFF net voordat ze vertrokken. Ze belden de media, deden zich voor als leden van de Gay Brotherhood, en nodigden journalisten uit om dit 'feest' te komen documenteren. Binnen een uur arriveerden camera's en verslaggevers, samen met enkele nieuwsgierige voorbijgangers die door de

oproep waren aangetrokken. De wereld zou getuige zijn van dit spektakel, en de Gay Brotherhood werd publiekelijk gereduceerd tot een belachelijk schouwspel.

De impact was verwoestend. De media-aandacht maakte de Gay Brotherhood in de ogen van het publiek niet alleen belachelijk, maar ronduit verachtelijk. Wat ze ooit hadden geclaimd als een trotse beweging werd nu overschaduwd door angst—de angst voor verdere vergeldingsacties door de BFF. Dit wrede optreden had de efficiëntie van een duizendvoudig pamflet overtroffen; het had een boodschap afgeleverd die niemand kon negeren. De BFF had hun punt gemaakt: hun strijd tegen degeneratie zou zonder genade worden gevoerd.

De ontploffing van idealen

Het was 14.30 uur op de verjaardag van Karl Marx. De koude, grijze lucht boven Highgate Cemetery leek bijna te bevriezen in afwachting van wat komen zou. Sinds 1956 had het monumentale bronzen hoofd van Marx, dat onmetelijk groter was dan het levensechte voorbeeld, zich als een groteske heerser op een granieten voetstuk in het Londense grafmonument genesteld. Het was een monument voor de onoplosbare tegenstelling tussen idealisme en realiteit, een symbool van een visie die de wereld nooit had omgevormd zoals de oprichter had gehoopt. De menigte, een bonte verzameling van verklaarde marxisten, had zich verzameld om de glorieuze heerschappij van hun idool te vieren. Ze waren gekomen om een lofrede te horen van een prominente spreker van de Marx Memorial Foundation. De spreker loofde de diepgang en vooruitziendheid van Marx' ideeën, een vals pleidooi voor een wereld die nooit kwam. De toespraak was een heilige ritueel van valse hoop, een glorieuze verkondiging van een ideaal dat stilletjes, en zonder enig echt triumf, door de hoeken van de Britse maatschappij was geslopen.

Het was precies 14.50 uur toen het ondenkbare gebeurde. Met een heftigheid die het geschreeuw van hun idealen overstemde, begon het bronzen hoofd van Karl Marx te trillen en te zwijmelen. Een verschrikkelijke knal vulde de lucht, een symfonie van vernietiging die het monumentale beeld in duizenden fragmenten uiteen deed spatten. De explosie was niet zomaar een daad van vandalisme, maar een verschrikkelijke demonstratie van een diepgeworteld verzet tegen het sluipende communisme dat zich in de schaduw van de Britse samenleving had geworteld.

Het BFF-team, een handjevol zorgvuldig gecodeerde agents die de vorige nacht de grafsteen hadden betreden, had het monument van binnenuit aangevallen. Ze waren met een ingenieuze precisie te werk gegaan, geholpen door een nachtelijke verkenning die eerder door een onopvallend stel was uitgevoerd. Met een uitgekiende voorbereiding hadden ze de structuur van Marx' hoofd geanalyseerd, zijn holte bestudeerd, en een plan gemaakt dat even eenvoudig als doeltreffend was: een pakket explosieven, met de tijd ingesteld op het precieze uur van de ceremonie.

De explosieven waren met uiterste voorzichtigheid geplaatst. De verkenning had hen geleerd hoe ze de granieten voetplaat moesten beklimmen zonder opgemerkt te worden. Met een metalen snijbrander hadden ze een cirkelvormig stuk uit de achterkant van Marx' hoofd gesneden, waarbij ze de scherpe rand van hun gereedschap gebruikten om hun werk te verbergen. Toen was het pakket van explosieven ingebouwd, de timer ingesteld op het exacte moment van de ceremonie. Met de laatste handelingen, waaronder het zorgvuldig terugplaatsen van het snijwerk en het maskeren van hun sporen, maakten ze hun vlucht. De ontploffing was een vernietigende verklaring, de fysieke manifestatie van een diepgeworteld verzet tegen het marxistische geloof dat in het Verenigd Koninkrijk zijn invloed had vergroot door geheime infiltratie. De knal weerklonk door de straten van Noord-Londen, een oerschreeuw van verzet die niet genegeerd kon worden. Metaalfragmenten en brokstukken van de granieten voetsteen flonkerden door de lucht, als een grotesk soort confetti voor de verpletterende boodschap van de BFF.

De menigte van marxisten, bijeen voor de herdenking, werd getroffen door de explosie. De impact was verwoestend: de scherven van Marx' hoofd troffen de aanbidders en veroorzaakten dodelijke verwondingen. Van de aanwezigen vielen er minstens twintig direct om, hun leven verwoest door de puin van hun idool. Anderen zouden later sterven aan hun verwondingen, het saldo oplopend tot vijfenzestig slachtoffers in totaal. De media, aangevoerd door een stroom van nieuwsgierige verslaggevers en fotografen, stonden voor de taak om het rampzalige voorval te documenteren. Ondanks hun sympathie voor de marxistische zaak, konden ze de waarheid niet onderdrukken. De explosie was gehoord door duizenden, en de nasleep van het drama had zich verspreid door de wijk. Het geheim van de BFF was blootgelegd, maar de echte schade was subtieler: de impact op de geest van de marxistische gemeenschap was diep en langdurig.

De geschokte en gebroken communistische aanhangers reageerden met een merkbare terughoudendheid. De angst om opnieuw een doelwit te worden, een angst die was geboren uit de gebeurtenis op Highgate Cemetery, maakte hen terughoudend om zich te verzamelen voor toekomstige evenementen. De schaduw van de BFF hing nu over elke bijeenkomst, een dreiging die hen eraan herinnerde dat hun idealen niet onomstreden waren.

In de schemering van deze brutale daad was de BFF er in geslaagd een krachtige boodschap te sturen. Het was niet enkel een aanval op een beeld, maar op een ideologie die zich op slinkse wijze had gepositioneerd in de maatschappij. Hun boodschap was eenvoudig: zelfs de grootste symbolen van het verleden zouden niet ontkomen aan de kracht van de hedendaagse strijd.

Inbraak bij Wormwood Scrubs

De strijd tegen de vijandige staat kende geen onderbreking. Terwijl de Freedom Force zich uitbreidde in zowel aantal als ervaring, groeide ook het aantal verliezen door arrestaties en

dodelijke ongevallen. De tegenstander zette alle middelen in om de rebellen op te sporen, informatie van hen te verkrijgen, en hen te dwingen tot verraad tegen hun kameraden. De gevangen rebellen werden door de SSP (State Security Police) in speciale detentiecentra onderworpen aan marteling en toediening van waarheidspillen zoals scopolamine, peyote en mescaline. Tegen deze verschrikkingen in had de Freedom Force een uitgebreide training ontwikkeld voor gevallen van arrestatie. Deze training was gericht op het ontwikkelen van mentale veerkracht en concentratie, zodat de rebellen informatie die door de vijand werd gezocht konden onderdrukken en verbergen in de verborgen uithoeken van hun geest. In plaats van essentiële informatie prijs te geven, moesten ze gefingeerde gegevens produceren onder extreme druk, of bij de injectie van conversatiedragende middelen.

Maar er waren ook andere methoden om gevangenen te helpen, en zo gebeurde het op een ochtend in Wormwood Scrubs Prison in Londen. Een alledaags bezorgvoertuig voor de keuken arriveerde op het eerste gezicht zoals gebruikelijk bij de ingang van de gevangenis. Wat echter niet opviel was de aanwezigheid van twee ingenieus verklede leden van de BFF op de bestuurders- en bijrijdersstoel. Vier andere BFF-leden zaten verborgen binnenin het voertuig, dat enkele maanden eerder tijdens een politie-inval was gekaapt en voorzien van een nieuw type CS-gasgranaat. Deze granaten, onvrijwillig geleverd door de politie zelf, zouden hun doelwitten snel en effectief uitschakelen zonder de risico's van het oude type, dat het gas terug naar de gebruikers kon laten stromen.

Voordat de medewerkers bij de poort enige argwaan konden ontwikkelen of alarm konden slaan, werden ze getroffen door de gasgranaten, die hen in een kwestie van seconden buiten bewustzijn brachten. De vrijgekomen BFF-leden in het voertuig zetten hun plan in werking. Terwijl de gasgranaten hun werk deden, reden de leden naar de keuken om de levering te doen. De andere BFF-leden, die bij de poort waren gebleven, kleedden zich snel in de uniformen van het poortpersoneel, dat inmiddels gebonden en gekneveld in hun ondergoed in een opslagruimte zat. Twee van hen namen plaats in het poortwachtkantoor, terwijl de andere twee koers zetten naar de vleugel van de gevangenis waar drie nieuwgevangenen wachtten op overplaatsing naar een SSP-detentioncentrum. Bij aankomst in de vleugel werd een medewerker van de vleugel, in het bezit van de sleutels, overgehaald om de deur te openen. Vervolgens onderging hij, evenals een andere medewerker, dezelfde gasbehandeling als het poortpersoneel. Beide werden gebonden en gekneveld, hun sleutels afgenomen en neergelegd in een lege cel vlakbij.

Binnen enkele minuten na hun aankomst verlieten de valse gevangenisbewakers de vleugel, nu vergezeld door een groep die leek op een werkploeg van drie gevangenen, compleet met pannen en bezems. Met nauwkeurige timing, toen het bezorgvoertuig terugkeerde naar de ingangspoort, lieten de 'werkploegleden' hun gereedschap achter en verstopten zich in het interieur van het voertuig. Daar lieten ze hun gevangenisuniformen achter en kleedden zich in hun eigen kleding. Het voertuig werd vervolgens binnen enkele minuten na vertrek van de gevangenis achtergelaten op de parkeerplaats van een winkelcentrum. De leden verlieten

het voertuig in tweetallen, onopvallend en zonder enige aandacht te trekken. Ze hadden slechts een korte afstand te overbruggen naar East Acton Underground Station, waar een frequente en snelle metro hen verder uit het zicht verdreef, in de menigte van Londen.

Deze zorgvuldig geplande operatie toonde de onvermijdelijke vindingrijkheid en vastberadenheid van de Freedom Force, die ondanks de voortdurende bedreigingen en verliezen in hun strijd tegen de onderdrukkende staat hun aanpassingsvermogen en overlevingsvaardigheden voortdurend verbeterden.

De ontsnapping van de Porsche

BBC Television zond twee keer per week *Stone Time* uit, een dertig minuten durend programma over actuele zaken, gepresenteerd door Marcus Stone. Hoewel hij zijn oorspronkelijke achternaam Schwarzstein had vervangen door een minder onthullende, behield hij alle karakteristieken van een man die zich in het publieke oog steeds meer liet kennen. *Stone Time* stond bekend als een platform voor de allerergste vormen van morele en sociale degeneratie die Groot-Brittannië begin deze eeuw te bieden had. Het programma was een meesterlijk portret van de tijdsgeest en een volmaakte weerspiegeling van de toenemende decadentie van de samenleving.

Marcus Stone had de gave om alles wat zijn kijkers als verwerpelijk beschouwden, met volle overgave te omarmen. Interraciale relaties en gemengde huwelijken kregen van hem de hoogste lof. Elk stel met een ingewikkeld raciaal profiel werd op het scherm gebracht als een monument van vooruitgang en sociale harmonie. Stone’s programma verheerlijken zulke mengrelaties als een model voor menselijke vooruitgang. Tot groot genoegen van Stone zelf ontdekte hij een Australische Aborigine die zich had weten te verschuilen op een schip naar Cardiff en daar betrokken raakte bij een tragische relatie met een mentaal zwakke vrouw uit Blaenau Valley. Deze uitermate ongemakkelijke relatie kreeg alle aandacht, hoewel het in de praktijk vaak tumultueus verliep. Tegelijkertijd werden degenen die niet akkoord gingen met deze mengrelaties en de sociale progressie die ermee gepaard ging, aangepakt en uitgelicht als voorbeelden van schandalige achterlijkheid. Deze mensen, misleid door de belofte van eerlijke behandeling en een flinke vergoeding, stemden in om op *Stone Time* te verschijnen. Eenmaal op het scherm werden ze onderworpen aan een bombardement van verdraaiingen en beledigingen, een proces dat bekend stond als "stoning" — een term die Marcus met trots omarmde. Deze publieke vernedering leidde vaak tot uitsluiting en zelfs zelfmoord bij sommige slachtoffers.

“Racisme,” in de breedste zin van het woord, was slechts één van de vele doelwitten van Stone’s onophoudelijke aanvallen, hoewel het een van zijn belangrijkste was. Het programma viel alles aan wat autoritarisme, gebrek aan medemenselijkheid, en schuld voor historische onrechtvaardigheden betrof. Zelfs de minste zweem van antisemitisme werd

niet gespaard. De omvang en intensiteit van Stone's beledigingen stonden in schril contrast met zijn belachelijk hoge salaris.

Op een nacht, na een lange dag van politieke kruisvuur, keerde Marcus Stone terug naar zijn luxueuze woning in Edgware, Noord-Londen. In plaats van zijn Porsche in de garage te parkeren, liet hij de dure wagen onbeveiligd buiten zijn voordeur staan. Dit overmoedige vertrouwen in zijn onkwetsbaarheid bleek fataal. Wie zou er immers durven ingrijpen bij de auto van een man die de publieke moraal zo krachtig corrigeerde? Blijkbaar vond iemand die uitdaging wel aantrekkelijk. Ongeveer acht uur later, toen Stone zijn Porsche instapte voor een rit naar de televisiestudio, ontdekte hij te laat dat zijn auto een aanzienlijke wijziging had ondergaan. Onder de accu was een klein, maar dodelijk apparaat geplaatst, bevestigd met een krachtige magneet. Dit apparaat was verbonden met de ontsteking door middel van een timer met een vertraging van één minuut. Ook was er een cassettebandje in de radio-recorder geplaatst, vervangend voor een rocknummer, en ingesteld om te spelen op het moment dat de ontsteking werd ingeschakeld.

Toen Stone de Porsche startte, begon de recorder te spelen. Een schokkende boodschap galmde door de speakers: “Vaarwel en opgeruimd staat netjes, jij jodenzwijn! Groeten van de BFF!” Het was slechts een kwestie van seconden voordat de Porsche explodeerde. De auto vertoonde een verbluffende demonstratie van zijn behendigheid, stijgend als een gekken vogel door de lucht, voordat hij neerplofte op de voortuin van Stone’s villa. De verwoesting was compleet. De lichaamsdelen van Groot-Brittannië’s meest gevreesde prediker van politieke correctheid lagen verspreid over het voorplein, de oprit en de bloembedden. De Porsche was veranderd in een schroothoop. Wat overbleef was een gruwelijk bewijs van gerechtigheid, als een macabere eerbetoon aan de vernietiging van een man die als een exponent van nationale en raciale schade was gezien.

Deze aanslag was niet uniek. Marcus Stone was slechts één van de vele daders van nationale en raciale ondergang die door de BFF op een rit naar de hel werden gestuurd. Het gebruik van explosieven op strategische locaties onder voertuigen was een effectieve methode voor het afhandelen van degenen die door hun acties een gevaar vormden voor de natie en haar toekomst. Wat met absolute zekerheid kon worden gezegd over hun lot, was dat de rechtvaardigheid die hen ten deel viel volledig verdiend was, gezien hun rol in de ondergang van hun eigen samenleving.

VII - De uitval van de televisiezender

De winteravond over Heyshaw Televisie-Relaystation was normaal gesproken een oase van stilte, enkel verstoord door het zachte ruisen van gras en struiken, het verre gekwetter van een vogel, of de gedempte geluiden van een ander wezen dat zich in de schaduw verstopte. Deze ogenschijnlijk vredige omgeving werd plotseling verstoord door een knallende explosie die de hoge mast van het station met een vernietigende kracht omverduwde, de lucht vulde met roet en brokstukken, en het controlegebouw in puin legde. Het was een zorgvuldig geplande daad van sabotage, uitgevoerd met een dodelijke combinatie van ammoniumnitraat en TNT (trinitrotolueen). Deze explosieve mix was een aanzienlijke stap vooruit ten opzichte van de primitieve onkruidbestrijdingsmiddelen die de vroege dagen van de BFF kenmerkten. De explosie vereiste precisie: een ontsteker bediende een detonator die de schokgolf creëerde om de hoofdexplosie te doen ontploffen. De timing was perfect. De mast viel om precies om 20.00 uur, het moment waarop de televisie-uitzending van een bijzonder afschuwelijke soapserie, gevuld met multiculturele elementen, abrupt werd onderbroken.

Op het zelfde moment werden zes andere televisierelaisstations in het noorden van Engeland middels een strak gecoördineerde operatie uitgeschakeld. De impact was enorm. De kijkers in het gebied werden geconfronteerd met de brute realiteit dat hun vertrouwde televisieschermen, de krachtigste wapens van de vijand, tot zwijgen waren gebracht. De BFF, met zijn vastberadenheid om het Britse volk te bevrijden van de mentale slavernij die door de televisie werd opgelegd, had een krachtig statement gemaakt.

De BFF zag de vijand als afhankelijk van de controle die televisie uitoefende over de gedachten en stemmingen van de massa. Het doel was de vernietiging van deze vijandelijke controle, die essentieel werd geacht voor de bevrijding van Groot-Brittannië. Politieke partijen, met hun inefficiënte en verspilde verkiezingscampagnes, hadden nooit echt ingegrepen op dit fundamentele probleem. De BFF had zich gevormd om deze tekortkoming te vullen, door directe actie te ondernemen tegen de instrumenten van mentale onderdrukking. De verantwoordelijkheid voor de stroomuitval werd onmiddellijk opgeëist door de BFF via een communiqué op een piratenradiozender. Deze daad van sabotage liet zien dat de BFF veel effectiever was dan het regime tot dan toe had laten geloven. Aan de andere kant werd het regime, dat zich steunde op televisie, als veel kwetsbaarder en minder solide onthuld dan menigeen had gedacht.

De aanval op de televisie-infrastructuur was het resultaat van maandenlange, intensieve voorbereiding. Een voormalig ingenieur van de Independent Television Commission, die nu voor de BFF werkte, speelde een cruciale rol met zijn uitgebreide kennis van de ultra-hoge frequentie (UHF) uitzendingen. Zijn kennis omvatte de locaties, capaciteiten en

kwetsbaarheden van meer dan vijftig belangrijke transmitters zoals Crystal Palace, Black Hill, Winter HQ1, Emley Moor, Waltham, Sudbury, Pontop Pike, Belmont, Mendip, Hannington, Bluebell Hill en Bilsdale.

Deze informatie onthulde niet alleen de strategische zwakke plekken in de infrastructuur, zoals de coaxiale voedingen die de antennes met de transmitters verbonden, maar ook de redundantiesystemen die de operationele continuïteit moesten waarborgen. De meeste transmitters waren afhankelijk van het nationale elektriciteitsnet en beschikten over twee onafhankelijke voedingen om stroomuitval te voorkomen. De sabotage van een hoofdtransmitter schakelde alle relaisstations uit die door die transmitter werden bediend. Het netwerk omvatte honderden relaisstations die uitzendingen doorstuurden naar gebieden waar de hoofdtransmitters geen dekking boden. Dit netwerk van ongeveer 2.000 zenders bestond uit zowel hoofd- als relaisstations, met variërende omvang van enkele honderden tot enkele duizenden kijkers per station. Relaisstations waren eenvoudiger te saboteren dan hoofdtransmitters, met een hogere toegankelijkheid en kwetsbaarheid. Naast het reguliere netwerk waren er de Microwave Multi-Point Distribution Systemen (MMDS), die hoge masten op afgelegen locaties gebruikten om televisieprogramma's te ontvangen waar kabelsystemen niet beschikbaar waren. Deze systemen waren bijzonder kwetsbaar voor sabotage.

De informatie verstrekt door de voormalige ingenieur, naast de gegevens in de brochure van de Independent Television Commission, bood een schat aan details over het netwerk van meer dan duizend zenders in het onafhankelijke televisiesysteem. De gecombineerde kennis stelde de BFF in staat om een gerichte en effectieve aanval uit te voeren, waardoor een belangrijke stap werd gezet in hun strijd tegen de vijandelijke controle over de geest van de natie.

Het ontnemen van de energie

De Ripton Energiecentrale, een kolos die een aanzienlijk deel van Zuid-Yorkshire van stroom voorzag, stond in het late najaar op het punt om zijn gloed over de stad te werpen. De enorme hoeveelheid verlichting van huizen, straten, pubs, tankstations, winkels, en fabrieken reflecteerde in de wijdverspreide gloed die de lucht boven de stedelijke gebieden verlichtte. Maar om 20.20 uur, op een donderdagavond die normaliter gevuld zou zijn met het routineuze gezoem van elektrische verlichting, sloeg de duisternis toe. Slechts een minuut later, om 20.21 uur, werd het hele distributiegebied in een verpletterende duisternis gehuld. Enkele gebouwen, waaronder ziekenhuizen met noodgeneratoren, konden hun systemen draaiende houden, maar voor de rest van de miljoenen inwoners was er geen verlichting meer, geen televisie, en geen teken van de technologische vooruitgang die hun dagelijks leven had gekenmerkt. Het was een ongebruikelijke en onverwachte gelegenheid voor reflectie en bezinning in een samenleving die gewend was aan constante stimulatie.

Deze radicale daad, een revolutionair gebaar van chaos en controle, was uitgevoerd door een gespecialiseerd team van de BFF in Zuid-Yorkshire. De aanval was het resultaat van maandenlange voorbereiding, onderzoek, en planning. Op de geselecteerde avond benaderden de leden van het team de Ripton Energiecentrale. Gewapend met semi-automatische Beretta 86 en Walther P38 pistolen, met explosieven en een timer in de aanslag, waren ze voorbereid op elk mogelijk scenario. De benodigde materialen waren verkregen tijdens een knappe inval in een legermagazijn, die niet alleen Semtex en andere explosieven opleverde, maar ook enkele van de nieuwe SA80-geweren van het leger. Deze operatie, evenals andere, werd gefaciliteerd door insiderinformatie en assistentie van BFF-agenten binnen de strijdkrachten, die speciaal voor deze doelstellingen waren geïnfiltreerd. Voor de BFF rechtvaardigde de aanval de middelen; zij beschouwden zichzelf als de ware verdedigers van het land, ras, en natie.

Toen de eenheid de energiecentrale binnendrong, ondernamen ze systematisch hun taak. Ze overmeesterden en binden de medewerkers, gooiden hen achter een bijgebouw, en plaatsten de Semtex-explosieven op strategische plekken. De timer werd ingesteld op 20.21 uur, waardoor de eenheid voldoende tijd had om te vluchten maar toch dichtbij genoeg was om de explosie te aanschouwen. De triomf van het team in Zuid-Yorkshire over de geslaagde duisternis werd versterkt door het nieuws dat soortgelijke aanvallen elders in het land ook succesvol waren. De energiecentrales in Amersham, Elstree, Waltham Cross, Canterbury North, West Weybridge, en Rayleigh waren ook uitgeschakeld. De BFF had zo de energie – een symbool van hun doel – van een aanzienlijk deel van Groot-Brittannië weggenomen. Deze indrukwekkende daad van sabotage was het resultaat van gedetailleerde kennis van het elektriciteitsnetwerk, verkregen uit het Electricity Supply Handbook dat in referentiebibliotheken te vinden was. Sinds 1990 waren fossiele brandstofcentrales verdeeld tussen National Power en PowerGen, waarbij National Power rond de 20 centrales bezat. PowerGen, met iets minder dan het aantal, voorzag een aanzienlijk deel van de elektriciteitsvoorziening, met haar gasgestookte centrale in Connah’s Quay een cruciale leverancier voor Wales. Het bulktransport van elektriciteit werd verzorgd door de National Grid Company, en de regionale elektriciteitsmaatschappijen zorgden voor lokale distributie.

Na de aanvallen op Ripton en andere centrales deden de autoriteiten hun uiterste best om de resterende energiecentrales en energieleidingen te beveiligen, hoewel deze eveneens doelwit waren van voortdurende aanvallen. Op een gedenkwaardige nacht werden twee enorme 132.000-volt elektriciteitspylonen omver gehaald door enkele kilo’s explosieven die aan hun poten waren bevestigd, aangekocht via een groeve nabij Warwick.

Een eenvoudiger methode om de elektriciteitsvoorziening te verstoren, hoewel van kortere duur, was het gebruik van aardingslopen. Deze bestonden uit een aardingsstaaf, verbonden met een lange lengte van blote kabel, die over de elektriciteitsleidingen werd geschoten via een aangepast zeewaterreddingslijnpistool, waardoor de stroom werd onderbroken. Naast het aanvallen van energiecentrales en leidingen, richtte de BFF zich ook op het

telefoonnetwerk door kwetsbare regionale schakels te saboteren. Deze aanvallen waren bedoeld om het systeem in zijn geheel te ontwrichten. De strategie van de BFF was om een totale ineenstorting van de vijandelijke staatsmacht te bewerkstelligen door voortdurende en cumulatieve verstoringen.

De constante aanvallen van de BFF hadden een staat van permanente angst en onzekerheid gecreëerd bij de vijandelijke autoriteiten. Door een balans te vinden tussen echte en valse alarmen kon de BFF aanzienlijke schade aanrichten met relatief weinig moeite, wat resulteerde in een vijand die altijd in afwachting was van de volgende aanval. In deze zenuwslopende oorlog leek de BFF onmiskenbaar de overhand te hebben.

Verlamming van de hoofdstad

De vroege zondagochtend was omhuld door een dichte mist die de rustige locatie van het Defensie Onderzoeksagentschap in Farnborough, Hampshire, verdoezelde. Het was een lang weekend, en de stilte was alleen doorbroken door het lichte geritsel van een BFF-eenheid die zich in een greppel net buiten het beveiligingshek had genesteld. Een van de mannen bediende een radiofrequentiescanner om elke mogelijke alarmoproep van de instelling op te vangen. Met de precisie van een chirurgische operatie waren de mannen goed voorbereid. Hun kennis van het terrein was het resultaat van maandenlange voorbereiding, van het bestuderen van plattegronden tot herhaalde repetities. Ze wachtten op het geluidloze signaal van hun eenheidsleider om in actie te komen. Wanneer het moment daar was, naderden ze het hek. De man met de scanner bleef achter, zijn taak was om via een walkie-talkie in contact te blijven met de rest van de eenheid. Met draadknippers sneed hij zorgvuldig een opening in het hek, waarbij hij ervoor zorgde dat de speciaal voorbereide lussen van draad aan beide zijden de doorbraak niet zouden activeren. De mannen klommen door de opening, markeerden hun pad met fluorescerende strips en maakten zich klaar om verder te gaan. Met de precisie en snelheid die essentieel waren voor hun missie, forceerden ze geruisloos een buitendeur. Patrouillerende wachters werden verrast, overmeesterd, geboeid en geblinddoekt. Infraroodsensoren en camerasystemen werden elektronisch uitgeschakeld. De telefoonkabels werden doorgeknipt en het beveiligingscentrum werd binnengevallen. Het personeel, nog niet op de hoogte van de dreiging, werd overweldigend op de grond gelegd en geboeid. Alleen de chef-beveiligingsagent, die op dat moment dienst had, werd niet direct aangepakt. De agent werd, met behulp van een elektronisch cattle prod, gedwongen de kluis te openen waar de sleutel tot de kluis met de magnetronbom lag. Daarna werd ook hij op de vloer gelegd, naast zijn collega's.

Het team verkreeg de magnetronbom uit de kluis, verliet het gebouw en volgde hun pad terug naar de opening in het hek. Hun wachtende kameraad aan de andere kant zorgde ervoor dat ze veilig de nacht in verdwenen. De magnetronbom die ze hadden bemachtigd, was een

geavanceerd wapen met een veel groter bereik dan de Herf-gun, een elektromagnetisch apparaat dat de BFF eerder had gebruikt om lokale en nationale administratieve kantoren te verstoren. Deze nieuwe ontwikkeling kon worden afgevuurd vanaf een vliegtuig of met een raketlanceerder, en was in staat om alle elektronische apparatuur in een klein deel van een stad permanent te vernietigen zonder blijvende schade aan mensen aan te richten. Het werkte door een immense elektromagnetische puls uit te zenden die elke computer en telefoonlijn in een bepaald gebied verbrandde, wat leidde tot een complete chaos in communicatie en gegevensverwerking. De BFF zag in deze elektromagnetische dispenser een middel om de machtsbalans te herstellen. Voor een kleine opstandige groep bood het de mogelijkheid om de strijd tegen een veel groter regime te winnen door gebruik te maken van de kwetsbare complexiteit van hun openlijke infrastructuur.

Ongeveer 36 uur later, tijdens hetzelfde bankholidayweekend, bevond centraal Londen zich in een relaxte stemming, gevuld met toeristen, publiek en politie op die vakantie-maandag. In die rustige ambiance stopte een gewone camper enkele minuten in een steeg bij Whitehall, het hart van het ministeriële centrum van de hoofdstad. Dit trok geen bijzondere aandacht. Twee van de inzittenden stapten uit en begonnen foto's te maken, wat de indruk wekte van een routineuze stop. Wat voorbijgangers niet konden zien, was de derde inzittende die zich schuilhield achter het getrokken gordijn, bezig met het omhoog tillen van een cilindrisch object dat de monding van een raketlanceerder leek. Het geluid van de afvuur van de raket, die de magnetronbom lanceerde, werd gedempt door de verschrikkelijke rockmuziek die kort werd ingeschakeld en door het verkeerslawaai en de menigte. Nadat de raketlanceerder was opgeborgen en het signaal was gegeven, stapten de andere twee mannen in de camper en reed deze snel de steeg uit. Minuten later werd de camper verlaten bij een metrostation. Dit leek hun vluchtstrategie, maar was slechts een misleiding. De mannen verspreidden zich snel en namen afzonderlijke bussen naar verschillende bestemmingen.

Ondanks de korte stop had de BFF een verwoestende impact achtergelaten. Elke computer en telefoonlijn in de talrijke overheidsafdelingen rond Whitehall was verbrand en vernietigd. Hetzelfde lot was de woning van de premier in Downing Street, het Huis van de Commons en het Huis van de Lords beschoren. Het centrum van het wanbestuur van Groot-Brittannië was in rook opgegaan, en het herstel zou weken duren en miljoenen kosten.

VIII - De toren van leugens wordt waarachtig

Het konvooi scheurde over de tien mijl tussen de luchthaven Bradford-Leeds en hun bestemming, geflankeerd door motoragenten die met knipperende lichten en loeiende sirenes de weg vrijmaakten. In de centrale limousine zaten twee passagiers: de oude premier van Israël en zijn jongere Britse metgezel, de minister van Buitenlandse Zaken. De Israëlische premier, met zijn verleden van verzet en strijd, was nooit eerder op deze manier ontvangen door een vertegenwoordiger van de Britse regering. Zijn enige eerdere confrontatie met Britse autoriteiten was in 1947, toen hij als jonge rekruut van Irgun Zvai Leumi werd gearresteerd door de Palestijnse politie voor zijn vermeende terroristische activiteiten tegen de Britten. Yehudi Begin, een neef van de beruchte Menachem Begin, had zich in die dagen met de Irgun bezighouden met de gewelddadige strijd tegen de Britten in Palestina. Hij was een van de jonge mannen die tevreden waren toen Britse soldaten Mervin Paice en Clifford Martin door de Irgun werden vermoord en hun lichamen als een wrede boodschap aan de bomen in Nathanya werden gehangen. De herinnering aan deze daden was diep in zijn ziel verankerd, hoewel hij nu in een totaal andere rol zat, omarmd door het diplomatiek protocol. David Diamond, de Britse minister naast hem in de limousine, was eveneens van Oost-Europese afkomst en deelde de overtuiging van een goddelijke rechtvaardiging voor hun bevoorrechte status in de wereld. Terwijl ze richting de noordelijke buitenwijken van Leeds reden, bespraken ze de situatie van hun volk. De opkomst van de BFF, een sinistere organisatie die hun gemeenschap bedreigde, had hun gezamenlijke missie om deze dreiging uit te schakelen tot topprioriteit gemaakt. Hun bestemming lag in Roundhay, een Joodse enclave die functioneerde als een verlengstuk van Israël. In het hart van deze enclave stond een imposante zuil, 150 voet hoog, met een glazen koepel die blauw oplichtte, de kleur van Israël. Dit monument was ontworpen als een eeuwigdurend symbool van herinnering aan de slachtoffers van de Holocaust, bedoeld om niet-joodse burgers en bezoekers te ontmoedigen om kritiek te uiten op de joodse gemeenschap.

Die late herfstmiddag arriveerden de prominente gasten op tijd bij het monument. Ze namen plaats voor de zuil terwijl de politie toezicht hield op een menigte van Joodse inwoners, bondgenoten en nieuwsgierige voorbijgangers. Toen de schemering viel, stapte David Diamond naar voren om de Israëlische premier voor te stellen. Hij prees de diensten van Begin en bevestigde de eerbiedige relatie tussen Groot-Brittannië en Israël. Premier Begin nam de microfoon en sprak met passie over de Holocaust, het verwoestende hoofdstuk van de Hebreeuwse geschiedenis. Zijn toespraak was een pleidooi voor constante herinnering aan de gruwelen van de Holocaust, een waarschuwing tegen het herleven van antisemitisme. Terwijl hij zijn toespraak beëindigde, leidde hij het ceremonieel moment waarin de koepel van de zuil werd verlicht. De blauwe gloed verlichtte de lucht, en de menigte zuchtte van waardering. Maar op het hoogtepunt van de ceremonie ging alles

verschrikkelijk mis. Terwijl de bedekking van de plaquette werd verwijderd en het licht van de koepel opflonkerde, onthulde de plaquette een boodschap die niet in het script stond. In plaats van de verwachte tekst over de Holocaust, verscheen een boodschap die sprak van een Holocaust tegen niet-joden, met verwijzingen naar een Rode Holocaust in communistische staten geleid door joden. Het was onmiddellijk duidelijk dat iemand de plaquette had gemanipuleerd, mogelijk de vreselijke BFF. Yehudi Begin, zichtbaar geschokt en verward, trachtte te ontsnappen. Hij moest hulp krijgen om naar zijn auto te komen, zijn gezicht vertrok van schaamte en ongeloof. Diamond, met tranen van vernedering, haastte zich om zijn rouwende gast te begeleiden. De andere leden van het officiële gezelschap, bang voor mogelijke explosieven, vluchtten ook weg.

De politie, die zich zorgen maakte over een naderende ramp, begon de menigte uit elkaar te drijven. Ongeveer tien minuten na de onthulling van de plaquette ging de explosie af die bij de voet van de zuil was geplaatst. Het monument, dat bedoeld was als een baken van herinnering, werd in één klap vernietigd. De explosie veroorzaakte zoveel schade dat de zuil als gevaarlijk werd beschouwd. De overheidsdiensten moesten de resterende delen van de structuur met extra explosieven vernietigen, een symbolische en verwoestende afsluiting van een gebeurtenis die bedoeld was om een herinnering te zijn, maar in plaats daarvan een grimmige herinnering werd aan de onbetrouwbaarheid van de waarheid.

Een speciaal afscheid

Het konvooi vertrok met een sneltreinvaart van de scene van de vernedering, zijn vertrek veel sneller dan oorspronkelijk gepland. Begin en Diamond werden met hoge snelheid naar de luchthaven van Leeds-Bradford gebracht, op weg naar hun terugvlucht naar Londen. Maar de aankomst van het verslagen duo bij het vliegtuig zou niet het einde zijn van hun ellende die dag. Het was op dat moment dat een van de meest waardevolle wapens van de BFF voor het eerst zijn dodelijke kracht zou tonen, en niet alleen een afscheid van Yorkshire betekende, maar van het leven zelf.

Eerder had een BFF-eenheid met gevaarlijke precisie een SA-7 schouderraketwerper bemachtigd, een wapen met een bereik van meer dan twee mijl. Deze raket, met de NATO-codenaam ‘Grail’, was een technologie van precisie en vernietiging. Het enige wat nodig was, was om de raket naar de luchtuitlaat van het vliegtuig te richten. Zodra de infraroodzoeker zijn werk deed, zou de raket de richting van het vliegtuig volgen en de vernietiging voltrekken. Het wapen voldeed met verontrustende nauwkeurigheid aan zijn nieuwe meesters. Ze hadden zich strategisch gepositioneerd net buiten de perimeter van de luchthaven, waar ze het afscheid van Begin en Diamond met koelbloedige precisie in scène zetten. Het vliegtuig taxiede naar de startbaan, nam zijn snelheid op en steeg op, maar slechts voor een korte, illusoire vlucht. Op een hoogte van nauwelijks 100 voet volbracht de SA-7 zijn missie. Het vliegtuig explodeerde in de lucht, een verschrikkelijke regen van

wrakstukken en lichamen die naar beneden kwamen. Begin, met een gebroken nek en andere dodelijke verwondingen, werd dood uit het wrak getrokken. Zijn stoffelijke resten zouden de volgende dag worden teruggebracht naar Israël, nu slechts een kist in plaats van een levende leider. Diamond, op een manier die bijna niet te begrijpen was, was letterlijk niet meer bij elkaar te rapen; hij was, zoals verwacht, dood. Andere leden van hun gevolg waren eveneens overleden of zouden korte tijd later volgen.

Begin had op zijn allerlaatste reis geluk dat hem nog één laatste kwelling werd bespaard. Zijn afscheid van deze wereld, een wraakactie die lange tijd op zich had laten wachten voor zijn rol in de moord op de Britse sergeanten Paice en Martin en vele anderen, vond plaats voordat hij op de hoogte werd gebracht van de verwoestende explosie in Roundhay. Die explosie had de Holocaust-herdenking totaal verwoest. Het was een bijzonder rampzalige dag voor de Holocaust-industrie en hun verdedigers.

Inbreuk op de geest

Farnsbury House, gelegen op de grens van Aylesbury en omringd door een dichte ring van bomen, leek op die zonnige dag de belichaming van vrede en afzondering. De rust werd slechts sporadisch verstoord door de komst en het vertrek van voertuigen – een ongebruikelijke frequentie voor een privéwoning, wat een aura van geheimzinnigheid en verborgen doel suggereerde. De BFF had een scherp oog voor het gebouw sinds een lid van hun eenheid, die enkele maanden eerder noordelijk van Londen was gevangen genomen maar ontsnapte, belangrijke informatie had prijsgegeven. Deze informatie leidde uiteindelijk tot de ontdekking van Farnsbury House als een hoofdkwartier van de Staatsveiligheidspolitie (SSP).

Na de ontsnapping van hun man, werden vier andere leden van dezelfde eenheid, los van hun BFF-activiteiten, afzonderlijk opgepakt door de SSP. Ze werden vastgehouden onder een detentiewet die was ingevoerd om terrorisme te bestrijden, een wet die de SSP uitgebreide macht gaf naarmate de dreiging van de BFF toenam. De eenheidsleider, die op het laatste moment zijn strategie had moeten aanpassen, ontsnapte aan arrestatie. De ontdekking van de verdwijning van zijn mannen, behalve Roy Charlesworth die uit Farnsbury House was ontsnapt, wekte een sluimerend vermoeden bij de eenheidsleider. Vastbesloten om de waarheid te achterhalen, benaderde hij voorzichtig Charlesworth's huis op een moment dat hij dacht dat deze afwezig was, en doorzocht het grondig. Het resultaat was teleurstellend: er waren geen concrete bewijzen die zijn vermoedens bevestigden. De eenheidsleider verliet het huis en wachtte op Charlesworth's terugkeer langs zijn gebruikelijke route, om hem daar op te wachten en terug naar zijn huis te begeleiden.

Charlesworth leek oprecht onwetend over de verdwijning van zijn kameraden. Toen hij op subtiele wijze over hun lot werd ingelicht, was zijn verrassing en bezorgdheid overtuigend, volgens de eenheidsleider. Het vermoeden dat Charlesworth mogelijk 'afgeluisterd' was,

werd bevestigd toen de eenheidsleider een waarschuwend briefje met deze gedachte aan hem overhandigde. Charlesworth knikte, zijn toestemming om zijn hoofd te doorzoeken werd gegeven. Wat de eenheidsleider onder Charlesworth's haar ontdekte was een klein litteken – een bewijs van de implantatie van een stimoceiver, een miniatuurelektrode die via elektromagnetische energie signalen kan ontvangen en verzenden. Dit apparaat was in staat om gedachten te lezen en te beïnvloeden, een angstaanjagend hulpmiddel voor informatieverzameling en geestelijke manipulatie door de autoritaire heersers van het zogenaamd 'democratische' Groot-Brittannië.

De ontdekking werd aan Charlesworth op schriftelijke wijze meegedeeld, gevolgd door een intense stilte tussen de twee mannen, waarin veel meer werd gezegd dan woorden konden uitdrukken. De eenheidsleider nam Charlesworth's hand in een langdurige, betekenisvolle greep als teken van wederzijds begrip en kameraadschap. Zonder verdere vertraging verliet hij de plaats, zorgvuldig vermijdend zijn voormalige basis die nu een valstrik leek te zijn, en ging naar een nieuw, veilig onderkomen dat lang van tevoren was voorbereid. Charlesworth bleef achter met de ondraaglijke last van onbedoeld verraad. De enige oplossing lag in zijn Browning 9mm-pistool. Met de loop in zijn mond, trok hij de trekker over en beëindigde zijn dienst aan de British Freedom Fighters op een eerlijke manier.

De observaties van Farnsbury House gingen ondertussen door. Onder de personen die werden gevolgd bevond zich Christopher Wentworth, een hooggeplaatste wetenschapper die in 'The Beeches' woonde, een huis in een dorp aan de andere kant van Aylesbury. Wentworth, gescheiden van zijn vrouw en nu samenwonend met een minnares, werd snel geïdentificeerd als een sleutelfiguur in de instelling. Ze werden eerst meegenomen in een BFF-busje naar een afgelegen locatie en vervolgens in een set constant bewaakte kamers. Wentworth kreeg te horen dat hem niets zou overkomen als hij precies deed wat van hem werd gevraagd. Hij mocht een redelijke hoeveelheid persoonlijke bezittingen meenemen, evenals documenten van zijn werk. Als hij succesvol was, zou hij royaal worden beloond. Zijn taak was om alles te onthullen wat hij wist over Farnsbury House en om replica's van de daar ontwikkelde apparaten te maken en bedienen, indien en wanneer de BFF dat nodig had. Weigeren of falen zou leiden tot afschuwelijke straffen, en daarom stemde Wentworth, samen met zijn minnares, in met de voorwaarden.

Wentworth's onthullingen brachten de volledige reikwijdte van Farnsbury House aan het licht als een broedplaats voor verwoestende en helse apparaten. De locatie fungeerde ook als een ondervragings- en martelcentrum, waarbij apparaten werden ingezet om het menselijke brein te manipuleren in dienst van een verborgen tirannie. Wentworth beschreef hoe het menselijke brein elektromagnetische golven uitzendt die kunnen worden gedetecteerd door elektro-encefalografen. Deze golven, gecategoriseerd als alfa, bèta, delta en theta, corresponderen met verschillende mentale toestanden en kunnen door middel van elektromagnetische pulsatie worden beïnvloed om de emotionele en cognitieve toestand te veranderen. Apparaten zoals de Pulse Wave Myotron konden tijdelijk

verlammen, andere veroorzaakten misselijkheid, bewusteloosheid of zelfs de dood. Er waren ook apparaten die mensen in slaap konden brengen of tot gevaarlijke temperaturen konden verhitten, evenals sonische kanonnen en elektromagnetische pistolen die aanvallen konden veroorzaken die leken op epileptische aanvallen.

De resultaten van Wentworth's werk kwamen na vier weken vruchten afwerpen. De chef van de Staatsveiligheidspolitie, die leed aan ernstige hoofdpijn, werd getroffen door een verlies veroorzaakt door een elektromagnetisch apparaat dat door Wentworth was gemaakt. Het apparaat was geïnstalleerd in een gehuurde kamer vlakbij zijn hoofdkwartier in Londen. Wentworth, begeleid door BFF-agenten, werkte enkele dagen in dit 'kantoor' om de plannen van de SSP te verkrijgen, wat cruciale informatie opleverde voor de Vrijheidsstrijders.

De elektromagnetische aanvallen van Wentworth troffen niet alleen de chef van de Staatsveiligheidspolitie, maar ook ministers en anderen die betrokken waren bij de onderdrukking van de raciale en nationale zuiverheid. Deze personen werden getroffen door acute vormen van paranoïde schizofrenie, wat leidde tot vreemde gedragingen en chaos in officiële gebouwen en privéomgevingen. De gevolgen waren verwoestend voor het regime, dat al verzwakt werd door de onophoudelijke aanvallen van de BFF. Het was een aanzienlijke tegenslag voor een regime dat steeds dichterbij zijn ondergang leek te komen, terwijl de BFF steeds dichterbij de uiteindelijke machtsovername kwam.

IX - Het doelwit

Het Lagerhuis, door sommigen cynisch het House of Treason genoemd, was tot rust gekomen. De klok sloeg tien uur 's avonds en het gebouw, dat ooit symbool stond voor de democratie, was nu een vesting van angst en paranoia. De parlementsleden, beladen met de druk van een steeds dreigender wordende opstand, verlieten de vergaderzaal. De BFF, een schimmige organisatie die meer een legioen dan een groep was, had van chaos hun werkterrein gemaakt. Hun doel was niets minder dan de totale ontwrichting van de macht. Het was een oorlog zonder loopgraven, gevoerd met psychologische wapens en subtiele aanslagen. De parlementsleden werden constant herinnerd aan hun fragiele positie, omringd door onzichtbare vijanden die op elk moment konden toeslaan. Dit gevoel van dreiging werd zorgvuldig gevoed door een onafgebroken stroom van dreigementen en sabotage. Niets was meer vanzelfsprekend. Elke stap werd gezet met de wetenschap dat het een valstrik kon zijn, elke ademhaling genomen in de schaduw van angst. Deze oorlog tegen de zenuwen was geraffineerd in zijn eenvoud: put ze uit, breek ze mentaal, en de fysieke ineenstorting zal vanzelf volgen.

Die nacht, terwijl de laatste overlevenden van hun lange dag naar huis gingen, sloop er iets donkers het gebouw binnen. Aan de oevers van de Theems, net buiten het zicht van de beveiligingscamera's, kwamen enkele schimmen uit het troebele water tevoorschijn. In het zwakke licht van de maan verschenen ze als schimmen uit een nachtmerrie, gehuld in duikerspakken. Maar hun actie was ver van een droom. Behendig klommen ze langs de muur omhoog, hun bewegingen waren zonder geluid, alsof ze zich in hun element bevonden. Ze bereikten het terras en, met het geduld van een jager, openden ze stilletjes een achterdeur naar het hart van het parlement. De mannen, strak in het uniform van de beveiliging van het Lagerhuis, bewogen zich met een zelfverzekerdheid die alleen kon komen van diepgaande kennis. Deze kennis was hen niet toevallig ten deel gevallen; een voormalig medewerker, nu overgelopen naar de BFF, had hen voorzien van alles wat ze moesten weten. Ze volgden hun pad zonder aarzeling, hun doel was helder: de scepter, symbool van het gezag en de onmisbare sleutel tot de macht van het Lagerhuis. Binnen enkele ogenblikken was het hun gelukt. Ze verlieten de zaal even stil als ze waren binnengekomen, met de scepter veilig in hun handen. De duisternis van de nacht omhulde hen terwijl ze hun weg terug vonden naar de Theems, de kostbare buit werd geruisloos het water in gegooid, verzonken in de diepten van de rivier die net zo vuil was als de machinaties van de politici die het omringde.

De volgende ochtend bracht paniek. De scepter was verdwenen. Een symbool van autoriteit, nu een ontbrekende schakel in de keten van macht. Het hele parlement was in rep en roer. De media konden niet zwijgen over deze schandelijke inbraak; de lucht was doordrenkt van beschuldigingen en speculaties. De naam van de BFF werd uitgesproken met een mix van angst en woede. Het was een aanval die niet alleen fysiek was, maar ook mentaal. De kille

boodschap was aangekomen: er zijn geen veilige havens meer. Maar dat was slechts het begin.

De vijfde november, de dag waarop de geest van Guy Fawkes zijn donkere schaduw over Londen wierp, bracht een nieuwe catastrofe. Terwijl het parlement zich voorbereidde op het bespreken van een nieuwe Wet op de Openbare Veiligheid, voelde niemand enige bedreiging van Peter Hanley, een oude man met een tenger postuur. Zijn uiterlijk, haast fragiel, misleidde zelfs de waakzaamste beveiligers. Niemand wist dat Hanley niet alleen een lid was van de gevreesde BFF, maar ook een man met niets meer te verliezen. Zijn leven was afgebroken door een terminale ziekte, en hij had besloten zijn laatste dagen te wijden aan één laatste daad van verzet, één finale demonstratie van zijn toewijding aan de zaak.

Hanley, doordrenkt van een vastberadenheid die alleen komt van iemand die vrede heeft gesloten met de dood, droeg zijn wapens verborgen op zijn lichaam. C4, onzichtbaar voor de wereld, verborgen in de voering van zijn kleding. Zijn doel was helder: hij zou sterven, maar niet alleen. Zijn dood zou een boodschap zijn, een wrak dat de fundering van het parlement zou verzwakken, een moderne herleving van de oude Vikinggeest. Toen zijn beurt kwam om de publieke tribune te betreden, gleed hij door de beveiliging alsof hij niet bestond. Hij nam zijn plaats in, recht boven het hart van de vergadering, terwijl beneden de parlementsleden hun preken en discussies hielden over nieuwe veiligheidsmaatregelen. Hanley, onbewogen door de woorden van degenen die hij als vijanden zag, wachtte geduldig. En toen, met een vastberadenheid die op fanatisme leek, maakte hij zijn zet. In een fractie van een seconde activeerde hij de timer, sprong over de balustrade en bracht zichzelf in positie boven het parlement. De explosie was verwoestend. Een flits, gevolgd door een oorverdovende knal, bracht het House of Treason tot een halt. De rook trok langzaam op, en het tafereel dat zich ontvouwde was niets minder dan een slagveld. Lichamen lagen verspreid, sommigen levenloos, anderen in de laatste stuiptrekkingen van een gewelddadige dood. De premier was onder de slachtoffers, zijn overblijfselen grotesk uitgestald op de tafel waar hij ooit zijn speeches had gegeven.

De nasleep was voor de vijand niets minder dan een nachtmerrie. Het parlement was geschorst, de chaos was compleet. De krantenkoppen spraken van een "nekslag voor de democratie", maar voor Hanley en de zijnen was het een triomf. De boodschap was verzonden en ontvangen: de dageraad van het einde was aangebroken. De dagen van de verraders waren geteld.

X - De dag van de machtsovername

Londen was die nacht een lugubere, verlaten schaduw van zichzelf, de koude lucht gevuld met de geur van angst en verval. De ooit trotse hoofdstad van een wereldrijk was nu slechts een stad in puin, waar de overblijfselen van wat ooit de wet en orde waren, nog maar met moeite overeind bleven. Gepantserde voertuigen van de gewapende SSP reden af en toe door de straten, een laatste poging om de groeiende chaos te bedwingen, maar zelfs zij wisten dat hun aanwezigheid weinig meer was dan een schijnvertoning. De BFF, de Vrijheidsstrijders, hadden hun slagveld gekozen en waren onstuitbaar. De politie, net als de SSP, was gebroken, hun moraal verwoest door de eindeloze confrontaties, hun vermogen om de noodtoestand, onlangs afgekondigd door de Wet op de Openbare Veiligheid, af te dwingen, was uitgeput.

Het hart van de stad lag vol met de wrakstukken van een samenleving die aan het instorten was. Verbrande auto's en kapotgeslagen etalages vertelden het verhaal van bendes die nu het straatbeeld domineerden. Ze waren de nieuwe heersers van de nacht, hun machtsvertoon overal zichtbaar. Het waren niet alleen de strijders van de BFF die hun aanwezigheid lieten voelen, maar ook opportunisten die het vacuüm vulden, hun handen vuilmakend aan alles wat ze konden grijpen. De straten waren bezaaid met afval, het puin van een beschaving die langzaam werd opgeslokt door de duisternis.

In deze verschroeide straten zaten drugsverslaafden ineengekrompen in portieken, met naalden die hun leven langzaam uit hun aderen zogen. Prostituees, ongeacht hun geslacht, verkochten hun lichaam zonder enige schaamte, in een wereld waarin waardigheid een herinnering was uit een ander tijdperk. Huizen en bedrijven waren veranderd in vestingen, hun muren bedekt met ijzeren tralies en de constante kakofonie van alarmen die waarschuwden voor een dreiging die niemand meer leek op te merken. De geluiden van inbraken en valse alarmen waren verworden tot een soundtrack van een stad die de oorlog al had verloren. Het was een triest beeld, een kille herinnering aan de glorie die Londen ooit had bezeten, toen het nog het middelpunt was van een rijk dat zich uitstrekte over de wereld. Maar dat was allemaal verleden tijd. Nu was Londen slechts een stad in duisternis, letterlijk en figuurlijk. De straatverlichting was uit, een gevolg van de laatste aanval van de BFF op de elektriciteitsvoorziening. Zonder licht waren de sporen van verwoesting nog dreigender, de silhouetten van uitgebrande gebouwen, de kantoorgevels bedekt met roet en as van de talloze Molotovcocktails die de BFF had gebruikt. De eenvoud van hun wapen stond in schril contrast met de enorme schade die het aanrichtte. Een fles benzine, een vleugje zwavelzuur, wat calciumchloride — en de wereld stond in brand.

Whitehall, ooit het zenuwcentrum van het Britse bestuur, lag gehuld in dezelfde duisternis. Overdag zouden de schroeiplekken van raketaanvallen op de muren van de ministeries

zichtbaar zijn, de littekens van een stad die onder vuur lag. Het waren geen gewone raketten; deze waren afkomstig van granaatwerpers, en hadden hun weg naar de BFF gevonden via de omwegen van de zwarte markt. De Zuid-Afrikaanse fabrikant Milkor had ze gemaakt, maar het waren de Vrijheidsstrijders die ze nu afvuurden, hun doelwit de hartslag van een regering die steeds zwakker klopte. In de nabijgelegen straten, zoals in Whitehall en elders in het land, zouden geschilderde leuzen in het daglicht tevoorschijn komen, zoals ze dat al weken deden: "Overwinning voor de BFF!" Het waren de kreten van een volk dat lang onderdrukt was, nu in opstand, hun woede geuit in spuitbus en verf. Sommigen waren van de BFF zelf, anderen van de velen die zich bij hun zaak hadden aangesloten. Het verzet had zijn sporen nagelaten, niet alleen op de muren, maar in de harten van iedereen die getuige was van deze wrede omwenteling.

Die nacht echter was het stil. Te stil. Het soort stilte dat voorafgaat aan een storm, een stilte die iedereen met een rilling over de rug laat lopen. Geen explosies, geen gewelddadige confrontaties. De BFF hield zich stil, maar het was een stilte vol dreiging, een stilte die slechts één ding kon betekenen: iets groots stond op het punt te gebeuren. Eindelijk gebeurde het. De storm barstte los, maar niet in woede. Het was een precisieaanval, strak georganiseerd, met een dodelijke efficiëntie. De BFF had zich volledig gemobiliseerd. In het geheim hadden 85 eenheden, samen goed voor 510 strijders, zich verzameld voor de beslissende slag. Tegen de tijd dat de zon zou opkomen, zou niets meer hetzelfde zijn. De Vrijheidsstrijders zouden de macht grijpen door de centra van controle en communicatie in de hoofdstad te veroveren. Zonder die controleposten zou de regering machteloos zijn, hun legers machteloos, en zou het regime ineenstorten onder zijn eigen gewicht. De climax van jarenlange planning, het langzaam opgebouwde verval, had eindelijk zijn hoogtepunt bereikt. Dit was het moment van bevrijding, de dag die in de geschiedenis zou worden herinnerd als het einde van een tijdperk.

Met verbluffende snelheid en precisie vielen 15 eenheden New Scotland Yard aan, het hart van de Metropolitan Police. Het gebouw was meer dan alleen een politiebureau; het was een symbool van orde en gezag. Maar die nacht werd het een doelwit, en de BFF sloeg genadeloos toe. Twaalf eenheden stormden door de gangen, terwijl drie anderen zich op de controlekamer richtten. Ze droegen gasmaskers en gebruikten CS-gas om iedereen in de kamer uit te schakelen voordat ze hun aanval voltooiden. Binnen enkele minuten was het grootste communicatiecentrum ter wereld, een netwerk dat normaal gesproken zou worden gebruikt om opstanden neer te slaan, uitgeschakeld. De 66 divisies van de Metropolitan Police waren beroofd van hun leiding, hun communicatiesystemen verlamd, hun macht gebroken. Het succes van deze aanval hing af van de snelheid en precisie van de BFF-strijders, die gebruik maakten van de Pulse Wave Myotron, een apparaat dat hen in staat stelde om gewapende bewakers uit te schakelen zonder dat ze alarm konden slaan. Het apparaat, ontwikkeld door een gevangengenomen ingenieur, was hun geheime wapen, en het werkte perfect.

Terwijl New Scotland Yard werd overgenomen, vielen 18 eenheden de gebouwen van zes centrale divisies van de Metropolitan Police aan, schakelden ze de controlekamers uit en sneden ze alle lijnen van communicatie af. Elders in Londen stormden tien eenheden het hoofdkantoor van de Staatsveiligheidspolitie binnen, veroverden de controlekamer en immobiliseerden de elite-eenheden die daar waren gestationeerd. De eenheden die normaal gesproken klaar stonden om te reageren op elke dreiging, waren nu zelf het doelwit geworden, en werden met evenveel efficiëntie uitgeschakeld. Op Downing Street 10, de residentie van de premier, sloegen twee eenheden toe. Ze gebruikten een gekaapte vrachtwagen om de veiligheidsbarrière te doorbreken, en met hun verlamde straalapparaat schakelden ze de bewakers uit. De premier, de man die ooit het land leidde, werd ruw uit zijn slaap gehaald, gevangen in zijn eigen huis. In zijn pyjama werd hij naar een kast gebracht, waar hij werd opgesloten, wachtend op een proces dat zijn lot al had bezegeld.

Het einde voor hem, en voor zijn collega's, kwam niet in de vorm van een opgewonden menigte die hen aan lantaarnpalen ophing. Nee, hun lot werd bezegeld in de Tower of London, waar ze werden berecht en geëxecuteerd voor hun verraad. De menigte, hongerig naar gerechtigheid, had hen daar willen zien bungelen, maar het was de BFF die hun vonnis velde.

Nog voor zes uur 's ochtends hadden 17 eenheden de belangrijkste televisie- en radiostations in Londen overgenomen. De BBC, ITN, geen enkel station bleef onaangetast. Vanaf dat moment klonken de aankondigingen van de machtsovername, herhaaldelijk uitgezonden om het publiek te informeren over de nieuwe orde. Het was het einde van het regime, het einde van een tijdperk. De BFF had de macht gegrepen, en de bevolking kreeg te horen dat het oude regime geen autoriteit meer had. Nieuwe regels werden afgekondigd, regels die in acht moesten worden genomen in deze tijd van nood. Het publiek werd aangespoord om mee te werken, om zich aan te sluiten bij de strijd, en degenen die bereid waren om te vechten, kregen hun instructies. Ze moesten de laatste elementen van het oude regime uitschakelen, zowel binnen als buiten Londen. Om twaalf uur die middag zou de commandant van de BFF, de nieuwe leider van het land, tot de natie spreken. Het was de dag van bevrijding, de dag waarop de toekomst begon, en iedereen moest luisteren.

De stad was verstikt in een ijzige stilte, terwijl de vroege ochtendzon aarzelend door de grijze wolken heen brak. Het was een stilte die slechts het onheil van naderend geweld voorvoelde. Terwijl de rest van de bevolking nog sliep, verplaatsten drie donkere schaduwen zich geruisloos door de verlaten straten van de hoofdstad. Ze hadden één doel voor ogen: de vitale telefooncentrales in het hart van de stad overnemen. In de schaduwen van de nacht, terwijl de wereld zich onbewust voorbereidde op de nieuwe dag, waren zij de enigen die wisten dat deze dag nooit meer hetzelfde zou zijn. Elders in de stad drongen andere schimmen door de gangen van het ministerie van Binnenlandse Zaken, waar ze de communicatielijnen van de politie afsneden. Tegelijkertijd, in de sombere en goed bewaakte kamers van het Ministerie van Defensie, drongen gemaskerde figuren binnen, de lucht zwaar

van spanning. Met koele precisie beëindigden ze de verbindingen met het leger, waardoor elk verzoek om troepen, elke poging om de macht terug te grijpen, in de kiem werd gesmoord.

De operatie werd geleid door een ijzeren hand, gecodeerde bevelen vlogen over kortegolfradio's en werden bezorgd door koeriers op motorfietsen die als schimmen door de straten gleden. De bevelsstructuur, zorgvuldig samengesteld en gedisciplineerd, opereerde onder de codenaam 'The Herald'. Niemand wist wie hij werkelijk was, maar zijn aanwezigheid voelde als een beklemmende mist die langzaam over de stad neersloeg. De mannen en vrouwen van de BFF, met een gedrevenheid die enkel voortkwam uit hun diepe geloof in de missie, opereerden zonder enige vorm van genade. Patrouillerende politieauto's werden abrupt gestopt, hun inzittenden werden vastgebonden en zonder woorden afgevoerd. Elk teken van verzet werd genadeloos de kop ingedrukt, zonder uitzondering. Ondanks hun bescheiden aantal, net iets meer dan vijfhonderd, was hun efficiëntie en coördinatie angstaanjagend. Ze hadden precies genoeg manschappen om op beslissende punten toe te slaan, en dat deden ze met een nietsontziende vastberadenheid. De strategische aanval was geniaal in zijn eenvoud: richt je op het hoofd, en de ledematen zullen vanzelf sterven. Zelfs als de resten van het oude regime nog een tijd zouden spartelen, zou dat niets uitmaken. De verrassing, het overweldigende tempo van hun acties, was de sleutel tot het succes van de operatie. Tegen de tijd dat het leger of de politie zich bewust werd van wat er gaande was, was het al te laat.

De ochtend was koud en grimmig, maar de eerste fase van de operatie verliep beter dan verwacht. Een paar patrouillerende agenten, overtuigd van hun eigen onkwetsbaarheid, boden tijdelijk weerstand. Ze werden snel in elkaar geslagen of gedwongen te vluchten voor hun leven. Voor de meerderheid was de keuze eenvoudig: buigen of breken.

Het was zondag, een dag die bewust gekozen was door de BFF vanwege de lagere activiteit. Het Lagerhuis was stil, het was tenslotte weekend. Toch, ergens in een afgelegen hotel, vonden enkele overgebleven leden van het parlement elkaar. In hun ogen schitterde de wanhoop, maar ook een vastberadenheid die hen fataal zou worden. Terwijl ze nog discussieerden over een mogelijke tegencoup, brak de deur met een knal open. Hun tijd was op, hun samenzwering verijdeld voordat deze zelfs maar vorm had kunnen krijgen. In de straten van Londen en ver daarbuiten werd de realiteit snel duidelijk. De oude orde was ineengestort, en degenen die probeerden door te vechten, werden genadeloos verpletterd. De gewone politie, het ambtenarenapparaat, en de militairen die ooit trouw hadden gezworen aan het oude regime, legden hun lot in de handen van de nieuwe macht. Ze zagen de storm aankomen en begrepen dat weerstand zinloos was. En zo, tegen de middag, terwijl de klok genadeloos doortikte, bereikte het nieuwe regime zijn definitieve overwinning. De commandant van de BFF, voorheen slechts bekend als 'The Herald', trad naar voren, zijn ware naam nu onthuld: Richard Wright. Met een kalme maar dreigende stem verklaarde hij de onontkoombare noodzaak van hun daden. Het oude regime had geregeerd door middel

van misleiding en geweld, verborgen achter een façade van democratie. Het was slechts door middel van geweld dat ze konden worden verdreven. Dit was hun recht, dit was hun lot.

Zijn woorden sneden als messen door de stilte. Hij bracht een scherp en veroordelend overzicht van het corrupte en verraderlijke regime dat hij had omvergeworpen. Zijn toespraak was niet alleen een aanklacht, het was een vonnis. De verwerpelijke daden van de vroegere heersers, hun verraad aan ras en natie, werden genadeloos onthuld. Zijn redevoering was een oproep tot nationale wedergeboorte, een visioen van een nieuw Groot-Brittannië dat zou herrijzen uit de as van het oude.

De reactie was overweldigend. De mensen, die te lang onderdrukt waren geweest, voelden een hernieuwd gevoel van hoop, van mogelijkheden. De woorden van Wright vonden een weerklank in hun harten, en een tweede overwinning werd geboekt: de macht over de harten en geesten van het Britse volk was nu in handen van de BFF.

Dit was niet zomaar een staatsgreep. Dit was het begin van een nieuw tijdperk, een tijdperk waarin Groot-Brittannië opnieuw zijn rechtmatige plaats in de geschiedenis zou innemen, zuiver en krachtig. Met de macht stevig in handen, was Richard Wright klaar om dat nieuwe tijdperk te leiden.

DE OPSTAND

IN EEN GROOT-BRITTANNIË VERSCHEURD DOOR MULTICULTURALISME EN JOODSE SAMENZWERINGEN, ONTWAAKT EEN SLAPEND VOLK. WANNEER DE LAATSTE VRIJHEDEN WORDEN VERPLETTERD, LEIDT EEN ONSTUITBARE OPSTAND VAN BLANKE NATIONALISTEN TOT EEN GENADELOZE OMWENTELING. VAN DE EERSTE SCHOTEN TOT DE DAG VAN DE OVERNAME: DIT IS HET VERHAAL VAN EEN VOLK DAT WEIGERT TE STERVEN.

"EEN BLAUWDRUK VOOR DE REVOLUTIE DIE KOMEN MÓÉT."
– EEN OPROEP TOT ACTIE, VERPAKT IN BLOEDSTOLLENDE FICTIE.